

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 11ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 1 Ιουλίου 1949

Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Με την καρδιά σφγμένη από θλίψη και αγωνία, τὰ Νιάτα τῆς Κρήτης, κλίνουν μ' εὐλάβεια τὸ γόνυ πρὸ τῆς σεπτῆς μνήμης τοῦ Μεγάλου Ἑκλιπόντος. Ὁ αἰωνόβιος Μαχητῆς τῆς μεγάλης Ἑθνικῆς Ἰδέας καὶ τῶν Φιλελευθέρων Ἰδεωδῶν, ἔπεσεν εἰς τὰς ἐπάλξεις, προμαχῶν εἰς τὰς κρισιμωτέρας τοῦ Ἑθνου, στιγμὰς.

Εἶναι ἀληθῶς ἴδιον τῆς Φιλελευθέρως Ἰδεολογίας νὰ παρέχη κατὰ τὰς πλέον κρισίμους στιγμὰς εἰς τὸ Ἑθνος τὴν ἡγεσίαν ἐκείνην τῆς ὁποίας τοῦτο ἔχει ἀνάγκην. Εἴτε μέγας τις κίνδυνος διαγράφεται—ὡς σήμερον—εἴτε μεγαλειώδεις ἐξορμήσεις πρὸς τὴν περιοχὴν τῶν ὀνείρων ἐκκολλάπτονται, πάντοτε εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, οἱ φορεῖς τῶν Φιλελευθέρων ἰδανικῶν ἐκλήθησαν ὑπὸ τῆς μοίρας τῆς Ἑλλάδος ν' ἀναλάβουν τὸ πηδάλιον τοῦ ἔθνους. Κι ὅσάκις οὗτοι εὐρέθησαν εἰς τὸ πηδάλιον αὐτό, πάντοτε ἀγαθὰ ἀνέκυψαν καὶ νίκαι ἱστορικαὶ ἐπραγματοποιήθησαν.

Ὁ Θεμιστοκλῆς Σοφούλης ἀπῆλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ Μεγάλου Ἑθνάρχου εἰς τοὺς κόσμους τῆς Ἀθανασίας, ἀφῆσας μιὰ βαρεῖα κληρονομία.

Αἱ νίκαι τοῦ ἐθνικοῦ μας στρατοῦ εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἐνῶ καθαρίζουν ὀριστικὰ τὸ συμμορίτικον ἄγος, θέτουν ταυτοχρόνως ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου, καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ὑπάρχουσαν ἀναρχίαν καὶ διαφθοράν εἰς τὸν κρατικὸν καὶ οἰκονομικὸν μηχανισμόν,

τὸ δυσχερέστερον πρόβλημα τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον ἐτέθη ἐνώπιον πολιτικῆς ἡγεσίας. Διότι πράγματι ὀφείλομεν νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι σήμερον εἶναι τόσο πολλὰ ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ διορθωθοῦν, καὶ τόσο μεγάλαι αἱ δυσχερείαι καὶ τόσο πολύμορφοι καὶ σατανικοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, ὥστε μόνον μιὰ ἰσχυρὰ πίστις καὶ ἀδάμαστος θέλησις νὰ μποροῦν νὰ καθαρίσουν τὴν κόπρον τοῦ Ἀυγείου. Ἐπιβάλλεται πρὸς τοῦτοις ὅπως ἡ ἀληθῆς πολιτικὴ ἡγεσία, ἀφοῦ φορέσῃ τὸν ἀποστολικὸν μανδύα, λάβῃ εἰς τὴν μία χεῖρα τὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ φραγκέλιον καὶ ἀναλάβῃ μὲ ἀκατάβλητον σθένος τὸν θεῖον ἀγῶνα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους ἀξιοποιῶντας τὴν ἀκατάσχετον ἐθνικὴν ὁρμὴν ἡ ὁποία ἀνέκυψε ἐκ τῶν ἀγῶνων εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς καὶ ἀποβίλλοντας ἀπὸ τὸ ὑγιὲς ἐθνικὸν σῶμα κάθε τὶ τὸ σάπιο καὶ τὸ διεφθαρμένον.

Τὸ πρῶτον καὶ βασικὸν βῆμα πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν εἶναι ἡ ἐνοποίηση ὅλων τῶν Φιλελευθέρων δυνάμεων ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἱστορικοῦ πλέον κόμματος τῶν Φιλελευθέρων καὶ τὴν ἡγεσίαν τοῦ φνσικοῦ του ἀρχηγοῦ. Διότι μόνον τὸ κόμμα αὐτὸ μὲ τὴν ἱστορικὴν δημιουργίαν του καὶ τὰ ἀκατάλυτα ἰδεολογικά του ὅπλα, εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀναλάβῃ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. Μὲ μίαν ὁμῶς προϋπόθεσιν: Ὅτι θὰ προχωρήσωμεν πρὸς πλήρη ἀναγέννησιν τῶν Φιλελευθέρων αὐτῶν δυνά-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
“Όργανον αγώνος τῆς Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Ἐλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κανατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία Δραχμ. 20.000
Ἐξάμηνος » 10.000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Γεράνι—Μόδι μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἀπόστολος Ἀναγνωστάκης
Νεροκούρου μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Γ. Διοδάκης
Καμισιανὰ μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουήλ Κατσικουλάκης
Ἐπισκοπὴ Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Ἀλατσεράκης
Καστέλλι Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουήλ Βαρούχας
Περιοχὴ Βάμου—Παῖδοχωρίου
Πεμονίων—Μπαμπαλῆ—Κάϊνας
Ἀναστάσιος Χαβρὲς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.
κ. Συνδρομηταὶ καὶ οἱ ὑ-
πεύθυνοι τῶν τομέων,
ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι
τὸ ταχύτερον τὰς συν-
δρομὰς των, ἢ τὰς εἰς-
πράξεις καθόσον μόνον
ἐξ αὐτῶν ἀντιμετωπίζον-
ται αἱ δαπάναι τοῦ περι-
οδικοῦ.

ΤΡΑΝΗ ΨΥΧΗ (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Τρανὴ ψυχὴ φτωχὸ κορμὶ
καὶ τῆς σκλαβώνει τὴν ὁρμὴν.
Δὲν ἀγροικᾷ στίς προσταγὰς
καὶ στὸ φτερούγισμά της
ἄφτερο, καχορίζικο δὲν ἀκολουθᾷ ξοπίσω
κι' ἀντιγυρνᾷ κι' ἐκείνη εὐθύς....

Εἶναι καίρι· π' ἀντρίεεται νὰ φτάσῃ
κι' αὐτὴ δόξας μεγάλες στ' ἄρματα
στὸ στίβο.
Στὸ στίβο ἄδυναμο λυγρὰ πιά τὸ κορμὶ...
Στὸν πόλεμο οδυσμένο ἀπὸ τὴν πείνα
σκαμένο ἀπὸ τὴ δίψα ἀπ' τὰ κακὰ
ἄδοξα παρατὰ τὴ στέλιωση
σὲ κάποιον ἀνῆφορο σὲ κάποιον ροῦμα....

Κλειστὸ μὲς στ' ἀργαστήρι ξεψυχᾷ
Μπρὸς στὰ χαρθιά ἔν τὸ σκύψης λυώνει.
Στὸ πρῶτο μοιροκέντημα σκεδρώνει
καὶ στίς κρυφές της τίς λαλιές δὲν ἀπνιχᾷ.
Ἰδιο στὸν πόνο.
Ἰδιο στὴ χαρὰ της στέκει
συννεφιαστὸ κι' ἀνέκφραστο
γερτὸ κιτρινωπὸ
κι' οὔτε σὲ κείνο τὸ σκοπὸ
ποῦ ἀργολαλεῖ ἡ ψυχὴ
ποῦ λέει γι' ἀγάπες καὶ φωλιές
καὶ γι' ἀγκαλιές
καὶ γιὰ φιλιές.
Μάρμαρο.

Ψόφιο κουφάρι στὴ ἐροχὴ.
Καὶ μόνο μὲς' στοὺς θολοὺς βολβοὺς
στριφογυρνᾷ δυὸ ξεδαμμένα μάτια.
Ποῦναι νὰ κλαῖς στὸ γέλοιο τους καὶ νὰ γελάς στὸ
[δάκρυ

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὰ πουλιά γιορτάζουν
πῶς νὰ γιορτάσῃ αὐτὴ;
Μ' αὐτὰ τὰ δλόμαυρα φτερά μὲ τὴ στριγγιὰ φωνή;
Καταφρόνια. Οἶκτος.

Θὰ φταίῃ ὁ κόσμος Μὰ γιατί;
Πικρὴ ἀλήθεια Παλμοὶ κι' ἰδέας δὲν τὴν οδυοῦν...
Μήπως δὲν τοῦ ψιθύρισε μπιστευτικὰ στ' αὐτὴ
σὰν πρῶτο λόγο, πρώτη συμβουλὴ.
Ἡ μάννα πλάσῃ ποῦ τὸν γέννα
«Τόμορφο ἀγάπα, μ' ὁμορφιές ξεφάντωνε»
Φταίει τὸ φοφῆμι τοῦτο τὸ κορμὶ
ποῦ δένει πόθους καὶ λαχτάρες
στὴ σκυθρωπὴ
στὴν ἀγριωπὴ
στὴν ἀφεγγὴ μουτσούνα του
στὴν ἀχρωμὴ θωριά του
στὴ θλιδερὴ καμποῦρα του.
Μὰ φταίει καὶ κείνη ποῦ φτωχὴ
ψηλοπετάχτρα κόρη
ἡ ψυχὴ.
Δὲν σκύδει στὸ παντέρμο της ἐκεῖ
τὸ μονοπάτι σέρνοντας ποῦ ἡ μάννα το' ἔχει ὀρίσει,
δίχως ὄνειροπάσματα.
Μ' ἀλήθεια αὐτὴ ψυχὴ—πνοὴ ποῦ μᾶς κρατεῖ τὰ δάθη
σκλάβια εἶναι γεννημένη;
γῆ ἐλεύθερη σὰν τὸ βορριᾷ νὰ τρέχῃ
ἀπὸ κορφές κυπαρισσιῶν, ὡς φαραγγιῶν σκοτάδια;
Ἐλεύθερη κι' ἀδούλωτη τέθια εἶναι.
Μονάχα ἐσὺ παράκκαιρο
Ψοφίμι ἐσὺ, κουφάρι
Τράβα γίνε καλὸ καλόγερος, γίνε δοσκὸς στὰ δάσα
γῆ σῦρε ἐκεῖ στὰ καπηλειὰ, στὰ πλερωμένα.
μ' ἄχνα νὰ δῆς χαρᾶ.
Καὶ κῦλα, κῦλα.
Γκρεμίσου ἐκεῖ στὸ λάκκο σου καὶ χάσου
σπᾶς' τὴ φλακὴ τὴν ἀθλια σου
Κι' ἀφῆς ἐκείνη ἐλεύθερο κι' ὁρμητικὸν ἀητὸ
σ' ἄλλο κορμὶ μὲ τὰ φτερά τὸ σύμπαν νὰ λαλή
Κι' ἂν σβῇ κι' ἐκείνη ἄς σβύσῃ....
Μόνο μιὰ ὥρα φεύγοντας
ἄς ἀπλωθῇ σὰν τὸ καπνὸ
ποῦ βγαίνει μὲ βουητὸ ἀπ' τῆς γῆς τὰ σπλάχνα
κι' ἄς ἀγκαλιάσῃ σβύνοντας τὴν πλάσῃ....

Ν. ΑΓΓΕΛΗΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΧΑΟΣ

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ
Προέδρου Φιλελ Νεολαίας Χανίων

Ἔχει πλέον διεθνῶς ἀναγνω-
ρισθῇ τὸ γεγονός ὅτι ὁ πόλεμος
ὅστις διεξάγεται εἰς τὴν χώραν
μας ἀποτελεῖ συγκεκαλυμμένην
ἐπίθεσιν τοῦ Σλαυοκομμουνιστι-
κοῦ συνασπισμοῦ ἐναντίον τῆς,
ὡς προμαχῶνος τῶν ἐλευθέρων
λαῶν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐπίθεσιν
αὐτὴν ἐκμεταλλεύεται φυσικὰ ὁ
συνασπισμὸς αὐτὸς καὶ κάθε ἐ-
σωτερικὴν δυσχέρειαν καὶ ἀντι-
θέσιν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκο-
ποὺς του.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εὐρισκόμε-
νοι ἐντὸς τοῦ προμαχῶνος ἀρπά-
ξαμε τὸ ὅπλο καὶ ἀναλάβαμε τὸν
ἀγῶνα. Καὶ λέμε ἅς γίνῃ Ἀρκά-
δι ἢ Ἑλλάδα μας! Φτάνει νὰ
νικήσωμε. Καὶ λέμε. "Ολα γιὰ
τὸν κοινὸν ἀγῶνα! "Ολα γιὰ τὴν
κοινὴν Νίκην! Φτάνει νὰ φρά-
ξωμε τὸν δρόμον τοὺς νέους
Γιαννιτσάρους.

Κοντεύει νὰ μὴν μείνῃ τίποτα
ἄρθιο. Δέκα σχεδὸν ἡλικίαις, τὸ
ἄνθος τῆς Νεολαίας μας, πολε-
μᾷ, χωρὶς οὔτε στιγμή ν' ἀνα-
σάνῃ. Κι' ὁ δύστιχος λαὸς μας
ἐπὶ ἐννεά συναπτά ἔτη δὲν ἐγνώ-
ρισε μιὰ ἄσπρη μέρα. Τὰ πάντα
ἐδῶ στὸ δύσμοιρον αὐτὸ τόπον, ὑ-
φίστανται μιὰ φρικτὴ δοκιμα-
σία. Καὶ ὁμως...

Μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ὁ πόλε-
μος διεξάγεται μεταξὺ Ἑλλήνων
καὶ συνεπῶς ὅτι εὐθυνόμεθα ση-
μαντικὰ γιὰ ὅτι συμβαίνει στὴ
χώρα μας. Σ' αὐτὸ ἔχωμε ν' ἀ-
παντήσωμε τοὺς ἐνιμμοτάτους
φίλους μας, ὅτι δὲν θὰ ἀγνοοῦν
ὅτι ἄνω τῶν 700 χιλιομέτρων
κοινὰ σύνορα μᾶς χωρίζουν μὲ
τὸ Σλαβικὸ μπλόκ, ὅτι 300 χι-
λιάδες μειονότητες ἐξακολουθοῦν
νὰ βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα καὶ
ὅτι ὑπῆρξαν καὶ ἀρκετοὶ κακοὶ
Ἕλληνες, ὥπως εὐρίσκονται καὶ
ἀρκετοὶ κακοὶ Ἀμερικανοὶ στὴν
Ἀμερικὴ, ποὺ ἐστάθησαν πρό-
θυμοι νὰ προδόσουν τὴν πατρί-
δα των. Καὶ συνεπῶς ὅτι ὑπὸ
αὐτοὺς τοὺς ὅρους καὶ δοθέντος
ὅτι μόλις ἐπὶ ἑκατομμύρια Ἑλ-
λήνων ἀντεπεξέρχονται κατὰ
τοῦ σατανικοῦ σλαυοκομμουνι-
στικοῦ ὄγκου, θὰ πρέπει νὰ ἐκ-
πληττωνται διὰ τὸ φρόνημα,
τὴν εὐψυχίαν καὶ τὴν ἀντοχὴν
τῶν Ἑλλήνων εἰς μιὰν τοιαύτην
δοκιμασίαν καὶ ὅχι νὰ τῶν ἐπιρ-

ρίπτουν ἐνοχὴν. Καὶ νὰ θαυμά-
ζουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωι-
κότητα τοῦ λαοῦ μας.

Ἄλλο ζήτημα γιὰ τὸ ὅποιν
μᾶς κατηγοροῦν εἶναι ὅτι εἴμεθα
διεφθαρμένοι.

Πόσο χονδροειδῆς πλάνη εἶ-
ναι τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ τὰ
ἴδια τὰ γεγονότα. Ἄν ὁ λαὸς
μας ἦταν διεφθαρμένος, δὲν θὰ
ἐπεδείκνυε ἀσφαλῶς τὴν ἀδάμα-
στον θέλησιν, τὸ μαχητικὸν φρό-
νημα καὶ τὴν δύναμιν ἀντιστά-
σεως ποὺ παρουσιάζει σήμερον
ἐναντι τῶν ὑπονομευτῶν καὶ ἐι-
σβολέων, παρὰ τίς δεκάχρονας
δοκιμασίας του. Ἀλλὰ θὰ εἶχε
γίνει ἢ Ἑλλὰς, Κίνα

Κι' ὁμως αἱ καταχρήσεις καὶ
ἡ πολιτικὴ τῆς μικροσυναλλαγῆς
δίδει καὶ παίρνει. Διοικήσεις, οἱ
κοινωνικὴ ὀλιγαρχία καὶ πολιτι-
κὴ ἡγεσία φαίνεται ν' ἀποτελοῦν
ἓνα ἐντελῶς ἄλλον κόσμον ἀπὸ
τὸ ἀγωνιζόμενον Ἔθνος. Ἡ ἀ-
τιμολογία τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸ
ἐν τρίτον τοῦ Ἑλληνικοῦ πλη-
θυσμοῦ, φαίνεται νὰ ἔχῃ πολυ-
σαπίση. Τὰ παρασιτικὰ ἐπαγγέλ-
ματα ἔχουν ἀπορροφήσῃ μέγα
μέρος τῶν χειρῶν καὶ τῶν ἐγκε-
φάλων. Ἡ Ἀθῆνα ἐκπροσωπεῖ
ἓνα Μεγάλο παθητικὸν.
Ἡ οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία ἐν συν-
εργασία μὲ τὴν Ὑπαλληλικὴν
Ἀριστοκρατίαν, ἔχουν κατασπα-
ταλῆσιν μέγα μέρος ἐκ τῆς βοη-
θείας τῶν συμμάχων καὶ τοῦ
ἰδρωτὸς τοῦ λαοῦ μας. Ἡ πολι-
τικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου ἀδυνα-
τεῖ νὰ στήσῃ τὸν ἀρ-
χισυμμοριτικὸν καὶ τὸν
καταχρηστικὸν πρὸ τοῦ
ἰδίου ἐκτελεστικοῦ ἀ-
ποσπάσματος.

Πρὸ αὐτῆς τῆς καταστάσεως
καθίσταται σαφές ὅτι ὀδηγούμε-
θα πρὸς μιὰν Νέαν Ἐπανάστα-
σιν. Ἐπανάστασιν ἢ ὅποια μὲ
τὴν φλόγα καὶ τὴν ὀρμὴν τῆς,
θὰ συντρίβῃ μαζὶ μὲ τὸ συμμο-
ρισμὸν καὶ τὴν Διαφθοράν. Φο-
ρεῖς τῆς νέας αὐτῆς ἐπαναστάσε-
ως εἶναι ὅλοι οἱ Πράγματι-
κοὶ Ἕλληνες.

Ὅσοι πογοῦν πράγματι τὴν
Ἑλλάδα καὶ εἶναι ἀποφασισμέ-

νοι νὰ δώσουν τὰ πάντα γιὰ νὰ
τὴν σώσουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν
εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὀδηγοῦν ὁ
συμμοριτισμὸς καὶ ἡ διαφθορά,
ποῦ ἀποτελοῦν δυὸ ὄψεις τοῦ
ἰδίου πράγματος. Τῆς καταπτώ-
σεως τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς προ-
δοσίας.

Ὅσοι νοιώθουν μέσα σὲς τί-
μιες καρδιὰς των νὰ ῥέει ἀλυκο-
αἷμα Ἑλληνικὸ, ὅσοι δὲν ἔχα-
σαν οὔτε στιγμή τὴν πίστιν των
εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν Νίκην
τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἰδεωδῶν της.

Οἱ σύμμαχοί μας πρέπει νὰ
ἐννοήσουν μιὰν ὁμὴν ἀλήθειαν.
Ὅτι μιὰ κατάστασις ὅπως ἡ ση-
μερινὴ ἀντιμετωπίζεται μόνον
μὲ ριζικὰ μέτρα. Μέτρα ἐ-
παναστατικὰ. Τρεῖς τρό-
ποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ ληφθῶν
τὰ μέτρα αὐτὰ. Νὰ τὰ ἐπιβάλ-
λουν οἱ σύμμαχοι. Κι' ἔχουν φυ-
σικὰ τὴν δύναμιν. Νὰ τὰ ψηφί-
σῃ ἡ βουλὴ, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς
λαϊκῆς θελήσεως. Καὶ τρίτον
καὶ ἐφ' ὅσον οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνω-
τέρων θὰ γίνῃ νὰ τὰ ἐπιβάλλῃ ὁ
λαὸς δι' ἐπαναστάσεως. Κι' ὅλ'
αὐτὰ μὲ μιὰν προϋπόθεσιν. Ὅτι
ΝΕΟΙ ἈΝΔΡΕΣ μὲ ρωμαλέον
φρόνημα, ἡθικὴν συνείδησιν
καὶ φωτεινὸν μυαλὸν, θὰ προωθῇ
θοῦν εἰς τίς ὑπεύθυνες θέσεις
τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Καὶ
νέα ἐπαναστατικὴ νομοθεσία θ'
ἀναλάβῃ νὰ βάλῃ τοὺς κατεργά-
ρηδες τοὺς πύγκους των καὶ
νὰ ἀναμορφώσῃ πλήρως τὸν κρα-
τικὸν μηχανισμόν. Καὶ νὰ ἐμ-
πνεύσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μα-
χόμενον Ἔθνος.

Αὐτὸ θ' ἀποτελέσῃ μιὰ πραγ-
ματικὴ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασιν
ποὺ μπορεῖ θαυμάσια νὰ εἶναι
ἀνάμεικτος—ἂν ἐπικρατήσῃ εἰς
τὴν ἡγεσίαν πατριωτισμὸς καὶ
λογικὴ—μὰ πάντως δὲν πρόκει-
ται νὰ κάψῃ χωρὶά καὶ νὰ φο-
νεύσῃ ἀθῶους, ἀλλὰ θὰ βάλῃ
πράγματι τελεία καὶ παῦλα στὴ
σημερινὴν κατάπτωσιν, ἢ ὅποια
εἴτε μέσω τοῦ συμμοριτισμοῦ,
εἴτε μέσω τῆς διαφθορᾶς εἴτε
μέσω καὶ τῶν δύο ὀδηγεῖ
ἀναγκάως τὴν χώραν μας εἰς
τὸν ἀφανισμόν.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΦΩΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Ἐλθέμεν καὶ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν:

Πρὸς τὴν Δοκίμην τοῦ Ἑβδομῆτου

«Μαχητῆς»

Εἰς Χανιά

Κύριε Διευθυντά,

Παρακαλῶ δημοσιεύσατε τὰ κάτωθι ἐξ ἀφορμῆς δημοσιεύσεως σας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 φύλλον Μαχητῆς τῆς 10—6—1949 εἰς δύο περικοπὰς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀγροικὴ Ἀσφάλεια καὶ τὰ παράπονα τῶν Ἀγροφυλάκων». Εἶμαι ἀγροφύλακας ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ἐπειδὴ πράγματι εἴμεθα παραγκωνισμένοι—χωρὶς νὰ κατερχώμεθα εἰς ἀπεργίαν—ἀλλὰ μὲ μόχθους καὶ κινδύνους προσπαθοῦμεν νὰ συγκρατήσωμεν ὅτι μπορέσωμεν, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ γράψω μερικὰ πού εἶναι ἀπαράιτητα νὰ γνωρίζουν ὅλοι.

Πράγματι δὲν ὑπάρχει ἄλλος κανεὶς κλάδος, ὁ ὁποῖος νὰ εἶνε μισθωτὸς καὶ νὰ εἶνε ἀδικημένος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὅπως ὁ κλάδος τῆς Ἀγροφυλακῆς. Ὁ βασικὸς μισθὸς μας εἶνε 200 χιλ. δραχμὲς καὶ τὸ ἀνώτατον ὄριον μὲ ἐπιδόματα οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυτετοῦς ὑπηρεσίας

Η ΟΡΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

μεῶν προβαίνοντες εἰς πηγαίαν θεώρησιν τῶν φιλελευθέρων ἰδεωδῶν καὶ τὴν προώθησιν νέων καὶ ἡθικῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κόμματος. Καὶ πέραν τούτου ἀνακύπτει ἓνα βασικὸν αἶτημα. Εἰς τὰς κρισίμους αὐτὰς διὰ τὸ ἔθνος στιγμὰς πρέπει νὰ πρὸωθῶνται αἱ Φιλελευθεραὶ δυνάμεις εἰς τὴν κυβερνητικὴν ἡγεσίαν καὶ νὰ μὴν ἀφεθῇ αὕτη ἔρμαιον εἰς τὸν ψυχορραγοῦντα παλαιοκομματισμόν.

«ΜΑΧΗΤΗΣ»

δὲν ὑπερβαίνει τὰς 245 μὲ 250 χιλ. δραχ. Πλὴν τούτου οὔτε γὰρ χριστουγεννιάτικο καὶ πασχαλινὸ δῶρο γίνεται λόγος ἀπὸ τὰς προϋσταμένους μας. ἀρχάς. Τὸν Ἰανουάριον 1949 μᾶς χορήγησαν 100 χιλ. δραχμὰς πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς ζεύγους ἀρβυλῶν καὶ δημοσίευσαν αἱ ἐφημερίδες ὅτι μᾶς χορηγεῖται ὡς δῶρον γιὰ τὸν ὡς ἀνω σκοπὸν καὶ ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι μᾶς τὰ ἔδωσαν ὡς δάνειον πού μὲχρι τοῦ μισθοῦ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου μᾶς κράτιζαν ἀνὰ 20 χιλ. τὸν μῆνα μέχρι πού τοὺς ἔξοφλήσαμε. Δηλαδή δῶρον ἔδωρον. Ἐκτὸς τούτου ἐμεῖς οἱ ὁποῖοι εὐρισκόμεθα νυχθημερόν ἐν κινδύνῳ, ἡ ὑπηρεσία μας δὲν ἐφρόντισε νὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ μὲ ἀνάλογον ὅπλισμόν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μας ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ ἄλλαι Ἀρχαὶ ἔχουν χορηγήσῃ ἀδείας ὁπλοφορίας εἰς διαφόρους πολλακίς κακῆς ποιότητος ἀνθρώπους μὲ τοὺς

Οἱ οἰκογένειες τῶν Μαχητῶν μας εἶναι ἱερές διὰ κάθε ἀληθῆ Ἕλληνα.

ὁποῖους εὐρισκόμεθα ἀντιμέτωποι καθημερινῶς. Ἐὰν βεβαίως ὑπῆρχε πρᾶγματι ὁργανωμένη Ἀγροφυλακὴ, ὅπως τὸ ἔτος 1938, θὰ ἐβλέπατε πόσον λαμπρὰ ἀποτελέσματα θὰ εἴχαμεν ἀκόμη καὶ τώρα ὑπὸ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας ὅπου εὐρισκόμεθα. Ἐκεῖνο βεβαίως πού ἔχετε προτείνει σεῖς διὰ τὴν ἐξομοίωσίν μας εἰς ἀποδοχὰς μὲ τοὺς Χωροφύλακας εἶναι καὶ δίκαιον καὶ ἀποτελεσματικὸν ἀφοῦ οὔτε αἱ ὑπηρεσίαι καὶ οἱ κίνδυνοί μας εἶναι μικρότεροι ἀπὸ τῶν χωροφυλάκων, ἴσως μεγαλύτεροι, — ἀλλὰ καὶ ὅπως γράφετε πολὺ σωστὰ, τὰ ἀδικήματα τῆς ἀγροζημίας ἔχουν λάβῃ τέτοια ἔκτασιν ὥστε νὰ θέτουν εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν τάξιν.

Συνεπῶς αἱ ἀρμόδιαι ὑπηρεσίαι γιὰτὶ νὰ μὴν δίνουν σημασίαν εἰς τὸν Ἀγροφύλακον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκ τῶν πλέον σπου

δαιοτέρων ὑπαλλήλων τῆς ὑπαίθρου καὶ ἐνῶ εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας καὶ συνταξιούχους ἔχουν στρέψη ὅλην τοὺς τὴν προσοχήν; Βεβαίως καὶ ἡμεῖς ἐὰν κατερχώμεθα συχνὰ εἰς ἀπεργίαν, ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐλάμβανον ὑπ' ὄψει τώρα ὅμως κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται καὶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ὑποσχέσεις δὲν ἔχουμεν λάβει μέχρι σήμερον. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἴσως καμμιὰ μέρα, πού εὐχόμεθα νὰ μὴν βραδύνῃ, θὰ μᾶς λάβουν ὑπ' ὄψιν των καὶ θὰ μᾶς ἐνισχύσουν ἀναλόγως τότε ἡ ὑπηρεσία μας θὰ φανῇ ἀνταξία τοῦ προσορισμοῦ τῆς, διότι κατὰ τὴ λαϊκὴ παροιμία «τὸ ἀγῶγι ξυπνᾷ τὸν Ἀγῶγιότην» «καὶ ἄδειο σακὶ δὲν στέκεται».

Ἀλλὰ ἐλπίζομεν καὶ θὰ ἀναμένωμεν. Ὁ Ἀγρότης ἔχει ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν ἀγροφυλακὴν καὶ ἡμεῖς ὡς συνειδητὶ τοὺς ἐξυπηρετοῦμεν γυρνώντας γυμνοὶ ἀνυπόδητοι καὶ πεινασμένοι, ἀλλὰ ἐλπίζομεν ὅτι ἴσως ληφθῇ μιὰ μέριμνα καὶ γιὰ μᾶς τοὺς πλέον ἀδικημένους.

«ΕΝΑΣ ΑΓΡΟΦΥΛΑΞ
ΣΕΛΙΝΙΩΤΗΣ»

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἀργὰ ἡ νύχτ' ἀπλώνεται
καὶ μέσα στὸ λαγκάδι
ἀργοκοιμάτε τὸ χωριὸ
μὲς τὸ πικρὸ σκοτάδι

Μὲς τὸ βαθὺ τὸν ὕπνο του
νὰ πὸ ψηλὰ τὸν φέρει
ἓνα καντήλ' ἀφτούμενο
κάποιος στοργῆς τὸ χέρι

κι' ὅπως ἀπλώνεται τὸ φῶς
ἀπάνω στὰ χορτάρια
λάμπει δροσούλα ὠμορφῇ
σὰν τὰ μαργαριτάρια

κι' ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὴ τὸ χωριὸ
μέχρι τὴν ἄλλη λάμπει
καὶ τὰ βουνὰ κι' οἱ ρεματιδὲς
κι' οἱ ἀνθισμένοι κάμποι

μέχρι τὴν ὥρα πού σιγὰ
ἀρχίζει νὰ χαράζει
κι' ἔρχετ' ὁ ἥλιος στοργικὰ
καὶ τὸ γλυκαγκαλιάζει.

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΦΟΝΙΣ

Μὰ ὄντε σκοτώση τὸν ἀδελφὸ του κανεῖς; Ὑστερα κι' ὁ Παπα— Ἀντρέας ἦτανε ἀφύς στὰ τέθια. Μιά φορά ὁ κακομοίρης ὁ ἀδελφὸς μου τοῦπε πῶς ἐκλεψε τὸν ἐσυχώρεσε μὰ τὸν εἶπε ἀντίχρηστο καὶ ἐρωμεμένο πρῶτα. Πόσα θάπρεπε νὰ περμένω ἐγώ; Ἐχει περάσει τόσοσ καιρὸς ἀπὸ κείνη τὴν βραδυὰ κι' εἶναι ἡσυχασμένη ἡ ψυχὴ μου. Θυμοῦμαι τότες ποὺ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου, νὰ θυγῶ μιὰ βραδυὴν κρεμαστὰ στὸ πρόβαρμα νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου ἀπάνω κατὰ τὸ Θεὸ καὶ νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Σάμπως δὲν τὰ ξαίρε ἐκεῖνος οὐλα ἔλεγα σὲ κάμποσ Σάμπως δὲν μ' εἶδε τὴν ὥρα ποὺ σημάδευα, τὸν ἀδελφὸ μου. Μπορεῖ νὰ χῶσε τὰ μάθα του σὰν μ' εἶδε κι' ἐσερνα τὸ σκαγτάλι. Τόσο πρᾶμα ἦταν αὐτό. Ὅμως πρέπει νὰ πάω. Ὅσα μοῦ πῆ πρέπει νὰ τ' ἀκούσω. Ἀν εἶναι θαρεὶθ θὰ πάρω κάτω νὰ γρεμιστῶ στὸν τάφρο.

... Ἦτανε μοναχὸς του τὴν ὥρα κείνη Ἡ παπαδιά ἦτανε πορισμένη στὰ χόρτα μὲ τὴν συνορόνυφη τὴ γειτόνισσά τση. Ὅντε ἐφάνηκα στὴ πόρτα ἐτινάχτηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω κι' ἔπασε ἡ ἐλγὰ ποὺ μάσιε, τσουροβολιστὴ ἀπὸ τὰ γένεια του χάμαι τση πλάκες.

— Ἰντάρθες νὰ μοῦ πῆς μωρὲ σὺ Μανώλη; Κακὸ πρᾶμα μωρὲ σὺ παιδί μου αἱ;

— Ναὶ γέροντα. Τὸ κάτεχε μὰ ποῖος τοῦ τόπε. Ὑστερα σοῦ λέει ὁ γέρος πῶς οἱ παπάδες δὲν εἶναι παρὰ νὰ τρῶνε ἄρτους. Ἐγὼ δὲν τόπα σ' ἀνθρώπο ποτέ. Κι' αὐτὸς τὸ κάτεχε.

— Κάτσε Μανώλη. Θέλεις μιὰ σταλιά;

— Νὰ πῶ θέλω.

— Πῶς πᾶνε τὰ δῶξ Μανωλιό; Πῶς τὰ ξεχειμώνιασες; Σέρνεις πολὺ ἀρνιά;

— Δόξα τῷ Θεῷ καλὰ γέροντα.

Ἐτυχα σὲ κίντυρους πολλοὺς μὰ κείνη τὴν ὥρα ἐτρεμούλιασε τὸ σαγούγι μου καὶ δὲν ἦταν ἄξιο νὰ ξεπυρνίσῃ τὴν νερατζολιά ποὺ μὲ κέρασε ὁ παπᾶς. Ἐσωπαίναμε λιγάκι ὥσπου ἐμίλησε ὁ Παπᾶς.

— Λέγε μου δὰ τάχεις νὰ μοῦ πῆς. Δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα μου καὶ παρολίγο νὰ σπάσω νὰ φύγω ἐτῶς σὰν τὸ ζαβό. Μιά στιγμὴ ἐμετάκατσα καὶ πέρνω τὴν ἀπόφαση:

— Ἐκάτεχες τὸν ἀδερφό μου τὸ Γιώργη γέροντα;

— Κακοντόπαθα Μανωλιό, τὸ Γιώργη τὸ μακαρίτη δὲν ἐκάτεχα;

— Αἱ!!

— Αἱ!!

Ἐπήγαινα νὰ τοῦ τὸ πῶ ντρέτα. Ὑστερα ἄλλαξα γνώμη.

— Αἱ ὕστερα μὲ τὸ Γιώργη;

— Ναὶ γέροντα καὶ τὸ γέρο μου;

— Ἰντα κουδέντες εἶν' αὐτὲς Μανώλη; Λέγε δτι θὰ πῆς.

— Θυμᾶσαι ποῦθελα νὰ γενῶ παπᾶς.

— Ναὶ μωρὲ γιὰ ξεχανιάρη μὲ θαρρεῖς;

— Ναὶ... Αἱ. καὶ νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἱστορία, τὴν ἱστορία μου;

— Πὲς Μανώλη πὲς, πὲς δτι θέλεις.

— Ναὶ ποὺ λὲς γέροντα. Ἀπὸ τότες ποὺ ἤθελα νὰ γενῶ παπᾶς καὶ μὲ ξαναπῆρε ἀνάραβδα ὁ γέρος στὰ δῶξ. Θυμᾶσαι ποὺ μοῦλεγε πῶς οὗλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸ ἴδιο στὰ μάθια τοῦ Χριστοῦ. Ὁ γέρος ἔλεγε ἕνα ἄλλο πῶς «οὗλοι οἱ κατωμερίτες εἶναι κακόσειροι καὶ φοβισμένοι». Θυμᾶσαι κι' ἐσὺ ποὺ μοῦλεγε πῶς στὰ μετόχια τοῦ λαγγοῦ ψηλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν στέκουν οὗλοι μαζί στὸ μοναστήρι. Παρὰ χωρία οἱ καλόσειροι καὶ χωρία οἱ ἄλλοι. Ὁ γέρος ἔλεγε πῶς ἐμεῖς εἴμαστε καλόσειροι καὶ τὸ σόι μας ἔναν καιρὸ τῶτρεμε οὗλο τὸ κατωμερί.

— Κακὰ πράματα αὐτὰ Μανωλιό.

— Ναὶ γέροντα ναί. Θυμοῦμαι ποῦχε ὁ γέρος ἔναν ἀκτὸ σκαλισμένο στὸ μάγουλο τοῦ ντουφεκιοῦ. Ὅντεν ἦτανε φεγγάραδα ἔλεγε:

— Αἱ ρε βραδυὰ γιὰ νυχτοσάλεμα ἀπόψε. Ἐπερνε τάρματα καὶ δρόμο Ἀκλουθὰ κι' ὁ Γιώργης. Τὴ νύχτα λέει ποὺ κοιμούνταν οἱ γι' ἄλλοι ἄνθρωποι ἐροζονάραν μὲ τὸ ἄητοῦς αὐτοὶ στὰ φαράγγια. Δὲν ἐκατάλαθα ποτές μου τὰ τέθια λόγια. Καμιά φορά σμίγανε κι' ἄλλοι.

— Πᾶμε μωρὲ νὰ βροῦμε πρᾶμα.

— Πᾶμε στὰ δῶξ τοῦ Δημήτρη.

— Ὅμπρός.

— Νὰ πάρωμε φυσέκια πολλὰ.

— Μπᾶ Ἰντα αὐτὲς εἶναι κατωμερίτης κακόσειρος, φοβισμένος

— Δὲν πᾶει στὸ διάλο κι' ἐφάγαγε τὴν κοιλιὰ μου οἱ βροῦδες. Καὶ δὸς του κλεψιὲς καὶ γρουσουζιὲς γέροντα. Στὰ γλέντια κάθονται γύ-

ρου γύρου στὸ τραπέζι δαστὰ θέση ὁ γῆς τοῦ ἄλλου καὶ ξανοίγουνε νὰ μὴν πολυγωνιστοῦνε ἀναμεταξύ τωνε. Νὰ θαστᾶς τὴ μύτη σου.

— Γνωρίζεις τὸ Μιχαλάκη ποὺ κάθεται στὰ Περβολίδια γέροντα;

— Ναὶ Μανωλιό.

— Θυμᾶσαι ὅτε ἦρθαν οἱ γερμανοὶ; Δὲν ἐμίλησε ὁ παπᾶς παρὰ μὲ κύταζε στὰ μάθια σὰν νὰ μὴν ἐμπόριε νὰ καταλάβῃ τάθελα νὰ τοῦ πῶ.

— Μιὰ βραῦν γέροντα ἐμάθαμε τὸ χαμπάρι στὸ μιτάτο. Λέει ὁ γέρος. — Οὐ κι' ἐγὼ θὰ κάμω κι' ἐγὼ θὰ δείξω. Ἐγὼ ἐσώπαινα.

— Ἐφοδῆθηκες μωρὲ; Λέει, Κάτσε στὰ δῶξ ἐσὺ, ψευτάντρα κατωμερίτη. Ἀργὰ ἀκούα τὸν πόλεμο ἀκόμη κι' ἐπῆγα κι' ἐγὼ μέσα. Ἐσιμῆξαμε. Δὲν μοῦ φανήκανε κι' ὀρεξᾶτοι. Πρῶτ' πρῶτ' πιάνει τὸ κακὸ. Μοῦ φάνηκε παρᾶξενο πῶς οὗλοι οἱ χωριανοὶ ποὺ ἔλεγε πῶς εἶναι φοβισμένοι ἦτανε στὸν πόλεμο. Δυὸ τρεῖς εἶχανε γερμανικὰ ἄρματα Κόλαση γέροντα. Ἀερόπλانا, φωτιές. Μιὰ στιγμὴ στρέφω ζερβά καπνὸς ὁ γέρος μου, γυρίζω ἄλλοιῶς ἀφαντοῖς ὁ Γιώργης μας. Λέω. Θεόψυχά μου μοναχὸς ἀπόμεινα. Μιὰ φορὰ θωρῶ τὸ Μιχαλάκη. Ἐθυμήθηκα ποὺ λέγανε πῶς φοβάται νὰ θυγῇ τὴ νύχτα δῶξ.

— Ἐπᾶ με κι' ἐγὼ μωρὲ Μανώλη.

Ὑστερα δὰ θὰ τάχης τᾶλλα ἀκουστὰ γέροντα. Ἐθαρίστηκα, μὲ σήκωσε στὸν ὦμο του καὶ μὲ μύρια δίσανχ μέφερε στὸ μιτάτο.

Μιὰ φορά θὰ πέρνα κανεὶς κλέφτης καὶ τοῦ σφάζαμε κρέας κι' ἔτρωε. Αὐτοῦ ποῦ μέφερε καὶ μὲ γλύτωσε τοῦ δώκανε ψωμί καὶ γάλα σὰν τοῦ σκύλου κι' ἔφαε. Δὲν ἦτανε παρᾶξενος ξενομπάτης αὐτός, δὲν ἦτανε ἀντρεωμένος, ἦτανε ὁ περβολάρης ὁ Μιχαλάκης κι' ὅτι κι' ἂν ἔκανε κι' ὅσο κι' ἂν ἐπείνα δὲν ἄξιζε νὰ τοῦ κάμης ρακέτι ἄνθρωπινό. Κι' ὕστερα λένε πῶς εἶναι ξενόφιλοι γέροντα. Ψόματα. Παρὰ λίγο νὰ κάμω φονικὸ γέροντα.

— Κακὰ πράματα Μανωλιό.

... Ἐπείναμε ἐκείνη τὴν βραδυὰ στοῦ Μιχαλάκη. Μοῦκανε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ κοπέλλι ποὺ τοῦχα θαφτισμένο παλιότερα. Ἐκάτσαμε στὸ τραπέζι. Οὗλοι οἱ περβολάρηδες ἀπὸ γύρου γύρου μὲ τσοὶ γυναικες καὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν 8η σελίδα)

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό οχήμα των κελλιών είναι τέτοιο, ώστε με λίγη δουλειά και λίγα υλικά να είναι στερεώτατα και να χωρούν πολύ. Τα κελλιά του γόνου δεν είναι δλατά ίδια, άλλα είναι μικρά και πάρα πολλά, άλλα μέτρια και λίγα και άλλα, ελάχιστα όμως, πολύ μεγάλα. Τα πρώτα είναι για τις εργάτιδες, τα δεύτερα για τους κηφήνες και τα τρίτα βασιλικά. Όταν η βασίλισσα πρόκειται να γεννήση τρέχει επάνω στα κελλιά κατά σειράν και γεννάει σε κάθε κελλί ένα αυγό.

Την ακολουθούν εργάτιδες ή όποιες την τρέφουν και ή όποιες προσέχουν ήπως η βασίλισσα στο ίδιο κελλί γεννήση δύο ή περισσότερα ούγα τα όποια καταστρέφουν. Κοντά στο αυγό ή εργάτιδες βάζουν λίγο μέλι ώστε μόλις βγῇ το σκουλήκι να βρῇ φαγητό. Έπειτα ή εργάτιδες φροντίζουν διά την διατροφήν του παλαιού γόνου (σκώληκων). Οι σκώληκες πλέκουν το βομβύκιον τους και νομφοῦνται. Αμα για ένα οιοδήποτε λόγο ή βασίλισσα ενός σμήνους λείψη, τότε ή εργάτιδες διαλέγουν ένα ούγο ή μιὰ προνύμφη εργάτιδος μεγαλώνουν το κελλί της και την τρέφουν με είδικήν τροφήν για να την κάνουν βασίλισσα.

Στή φυσική τους κατάσταση ή μέλισσες κατασκευάζουν τις κηρήθρες των και κατοικοῦν ἐντός των κοιλοτήτων παλαιών κορμών δένδρων και ρωγμών βράχων. Αφ' ὅτου όμως ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε να ὠφεληται ἀπ' αὐτὲς ἐμελέτησε τὴν καλλιτέρα δυνατὴ διατήρησίν τους. Ἡ τέχνη αὐτὴ τῆς ἐκτροφῆς τῶν μελισσῶν πρὸς ἐκμετάλλευσιν γιὰ τὴν παραγωγή μέλιτος· καὶ κηροῦ λέγεται μελισσοκομία.

Ἡ μελισσοκομία κατατάσσεται σὲ δύο κλάδους, τὴν μόνιμον με μόνιμες κυψέλες (ἢ καὶ νομαδικές) καὶ τὴν νομαδικήν ἢ μεταβατικήν, με κυψέλες μεταφερόμενες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀνα λόγως τῆς ἀνθο-

φορίας τοῦ τόπου.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Ἡ ἐγκατάστασις γίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου ἕως τὸς 15 Μαρτίου μ' ἐπιτυχία. Ὅταν πρόκειται νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἕνα μελισσοκομεῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψει μας καὶ νὰ ἐξετάσωμε τὸς πάρα κάτω συνθήκες:

1) Πῶς θὰ τρέφονται οἱ μέλισσες καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἂν ὑπάρχουν μελισσοτροφικά φυτὰ κοντὰ στὸ μελισσοκομεῖον (θυμάρι, ρήγανι, θρούμπι, τριφύλλια, ρείκια, ἄνθη, δένδρα κλπ.) σὲ τί ποσότητα ποιότητά καὶ ἐν αὐτὰ ἀνθίζουν διαδοχικά.

2) Νὰ μὴ πνέουν ἄνεμοι ἰσχυροὶ καὶ ψυχροὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ θὰ βόσκουν οἱ μέλισσες καὶ δυσκολεύεται ἡ πτήσις των.

3) Πρέπει ὁ χώρος τῆς ἐγκατάστασεως νὰ εἶναι ξηρὸς χωρὶς ὑγρασία, νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τοὺς ψυχροὺς χειμερινοὺς ἀνέμους καὶ νὰ εἶναι ἀνοικτὸς καὶ εὐήλιος.

4) Νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς ἐχθροὺς.

5) Νὰ μὴ εὕρισκονται πλησίον ἐκθλιπτήρια σταφυλῶν καὶ ἐργαστῆρια ζαχαροπλαστικῆς.

6) Νὰ ὑπάρχῃ κοντὰ καθαρὸ νερὸ.

Οἱ πάρα πάνω ὁροι θὰ μᾶς κανονίσουν τὸν ἀριθμὸν τῶν σμηνῶν ποὺ μπορεῖ νὰ συντηρήσωμε στὸν ἐκλεγέντα χώρο, ἂν τὰ σμήνη θὰ εἶναι μόνιμα ἢ νομαδικὰ, δηλαδὴ ὠρισμένας ἐποχῆς. ἂν θὰ μεταφέρονται εἰς ἄλλην περιφέρειαν ποὺ νὰ βρίσκουν τροφή. Ἄν δοῦμε ὅτι τὸ μελισσοκομεῖον μας πρέπει νὰ γίνῃ νομαδικό, πρέπει νὰ διαλέξωμε ἐκ τῶν προτέρων τὴ θέσιν ποὺ θὰ τὸ μεταφέρουμε καὶ τὴν ἐποχὴ ἢ τὴς ἐποχῆς τῆς μεταφορᾶς. Πρέπει δὲ νὰ ἀντιληφθοῦμε κατὰ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐγκατάστασεως ἐνὸς μελισσοκομεῖου κατὰ τὰ 80 ο/ο ἐξορτάται ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέρους τῆς ἐγκαταστάσεως.

ΚΥΨΕΛΗ

Ἡ μέλισσα στὴν ἀγρία της κατάσταση εὐρέθησαν, ὅπως εἴ-

παμεν καὶ ἄλλοι, σὲ κούφια δένδρα ἢ σὲ ρωγμὲς βράχων. Ἐπειτα ὁ ἄνθρωπος γιὰ καλλίτερη συντήρησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τὸς ἔβαλε σὲ κιβώτια, σὲ πηλινὰ ἀγγεῖα, σὲ κοφίνια ἢ σὲ κτιστὲς κυψέλες.

Τὰ συστήματα αὐτὰ σιγὰ—σιγὰ ἐτελειοποιήθησαν καὶ φθάσαμε σήμερα στὸν Εὐρωπαϊκὸ τύπο τῆς κυψέλης με κινήτες κηρήθρες πλασιωμένες σὲ ξύλινα πλαίσια. Στὰ πλαίσια αὐτὰ τοποθετεῖται φύλλο κερὶ ποὺ στερεώνεται με σύρμα. Προηγουμένως σὸ φύλλο αὐτὸ ἀπὸ κερὶ, με εἰδικὴ μηχανὴ κατασκευάζεται ἡ βάσις τῶν κελλιῶν τῶν μελισσῶν. Ὁ τύπος αὐτὸς τῆς κυψέλης ἔχει πάρα πολλὰ προτερήματα ἀπέναντι τοῦ ἐγχωρίου. Τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ κυρίως ὀφείλονται σὲ τὰ κινήτα πλαίσια ποὺ ἐπιτυχάνονται με τὴς τεχνητὲς κηρήθρες. Ἐτοι ὁ μελισσοκόμος μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴς μέλισσες στὴ διάθεσίν του, ἀντιλαμβάνεται τὰς ἀνάγκας τοῦ σμήνους (ώτοκία, βασίλισσα, ὀρφάνια, σμηνουργία, τροφοδοτήσεις) αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει τὸν χώρον ἀνάλογα με τὴν ἀνάγκη, διευθύνει τὰς ἐργασίας καὶ ποίρνει τὰ προϊόντα χωρὶς νὰ βλάπτει τὸ σμῆνος. Ἡ ποσότης τοῦ παραγομένου μέλιτος εἶναι μεγαλειτέρα καὶ τὸ μέλι εἶναι διαυγέστερον καὶ ἀπηλλαγμένον ξένων οὐσιῶν. Ἐπίσης εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνίσχυσις διὰ κηρήθρων, ὡς καὶ ἡ καθαριότης αὐτῆς διὰ τῆς κινήτης βάσεως.

ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ

Ἡ τοποθέτησις τῶν σμηνῶν σὲ Εὐρωπαϊκὲς νέες κυψέλες γίνεται ἢ διὰ μεταγύσεως κηρήθρων καὶ σμηνῶν στὴν κυψέλη, ἢ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως φυσικῶν ἀφροσμῶν (σμηνουργία). Ἡ μεταγύσις πρέπει νὰ γίνεταὶ τὸν Μάρτιον—Ἀπρίλιον, δηλαδὴ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης φυσικῆς σμηνουργίας με κανονικὴν θερμοκρασίαν καὶ πολὺ καλὸν καιρὸν (θερμ 18ο Κ.).

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡ. ΖΥΜΠΡΑΓΟΥΔΑΚΗΣ

Μελισσοκόμος

“ ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΝΙΚΗ ,,

Νενικήκαμεν! Κραυγή π' ἀκούστηκε μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ Μαραθῶνα. Κραυγή πού μὲ τὸ δυνατό της παλμὸ κατάχτησε τοὺς αἰῶνες.

Νενικήκαμεν! Κραυγή πού γε μίξει δόλακερὴν τὴν Ἑλληνικὴ ἱστορίαν. Τρεῖς χιλιάδες χρόνια ζωῆς τῆς φυλῆς μας τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ νίκη. Ὀλόρθη καὶ γονατισμένη, σκλάβαν κι' ἐλεύτερη ἡ Ἑλλάδα πάντα νικᾷ. Καὶ τ' ἀτυχήματα καὶ οἱ ὑποδουλώσεις εἶναι νίκες, ἴσως καὶ κατὰ παραπάνω. Ποιὰ νίκη μπορεῖ νὰ ἰσοφαρίσῃ τὴν Θερμοπύλιν; Ἡ Ρωμαϊκὴ κατάκτηση εἶναι μιὰ νίκη. Καὶ γὰρ νὰ μὴ μακρυγορᾷ ἡ Τουρκικὴ, ἡ ἀπαισία δουλείαν πού βάσταξε τετρακόσια δόλακερα χρόνια τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ νίκη. Στὴν νίκη αὕτη πού κέρδισε ὁ Ἕλληνας μὲ τὴν ἀντοχὴν του μέσα στὴ σκλαβιά θεμελιώθηκε τὸ 21. Τὸ θαῦμα αὐτὸ πού λέγεται 21.

Πλήθος οἱ δοκιμασίες, ἀμέτρητοι οἱ ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας· αἵματα, κόλασες, φωτιά, ἔρμα κουφάρια, σωροὶ κόκκαλα γιὰ νάρθῃ τέλος ἡ νίκη.

Πάντα ἔτσι, πάντα τὸ ἴδιο! Ἑλλάδα θὰ πῇ ἀγῶνας καὶ νίκη.

Ἀγῶνας! Ὅχι γὰρ νὰ ζήσουμε τὸν κόσμον κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ μας, μὰ πάντα γιὰ τὴν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ, πάντα γιὰ τὸ φῶς, τὴν Δευτερίαν, τὸ πνεῦμα. Καὶ νίκη πού σημαίνει ἀθανασία!

Ἡ μοίρα μας τῶχει· ἐμεῖς νᾶμαστε πάντα πρῶτοι. Πρῶτοι σὲν ἀγῶνα καὶ πρῶτοι στὴν νίκη στὴν ἡθικὴ νίκη, πού τὴν ἀναγνωρίζουν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Καὶ σήμερον πού τὸ σκοτάδι τῆς βαρβαρότητας μάχεται μ' ἡγῶν μανία νὰ πνίξῃ τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως.

Καὶ πάλι πρώτη ἡ Ἑλλάδα δόλорθη, ὅπως πάντα, μὲ τὸ σπαθὶ σὲν χέρι ἀγωνίζεται ἕναν ὑπέροχον ἀγῶνα στὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ τὴν Δημοκρατίαν, γιὰ τὴν Δευτερίαν.

Πάλι χύνεται τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, πάλι φωτιᾶς, μὰ ἡ νίκη— κανεὶς δὲν ἀμφισβᾷ πια—ροδοφαίνεται. Δικίαν μὲς εἶναι ἡ

νίκη!

Ἡ δικιά μας σάλπιγγα καὶ πάλι θ' ἀκουστῇ σὲν νικητήριο σάλπισμά της. Θὰ νικήσουμε!

Καὶ νὰ, σὰν χελιδόνια γοργοφέρουν τὴν ἀνοιξὴ τῆς τελικῆς νίκης, ἡ μιὰ πρὸς ἀπ' τὴν ἄλλη, οἱ λαμπρὲς ἐπιτυχίες τοῦ στρατοῦ μας.

Κυνηγημένα τὰ σκουλίκια βιάζονται νὰ χωθοῦν στὴ λάσπη τους γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὸ σάρωμα πού τοὺς κάνει ὁ ἡρωϊκὸς μας στρατός.

Στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ μας ἔνας ἐνθουσιασμὸς κυριαρχεῖ, ὅλοι βιάζονται γιὰ τὴν τελικὴ νίκη, ὅλοι φλέγονται ἀπὸ τὸ ὄραμά της.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ οἱ ἄθλιοι κουρελιάρηδες, κτυπημένοι ἀλύ-

Οἱ Ἀρβανῖτες χρησιμοποιοῦν τὸν συμμοριτισμὸ γιὰ νὰ καταστρέφουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσουν νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὴν διεκδικήσεις μας διὰ τὴν Βόρειον Ἠπειρον.

Τὶ λὲν ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἀμετανόητοι;

πητα, κυνηγημένοι μὲ σπασμένα τὰ μοῦτρα ἀπ' τοὺς λεβέντες μας, ψάχνουν νὰ βρῶν κανένα ἀπόμειρο χωριὸ γιὰ νὰ ξεσπάσουν καὶ νὰ χορτάσουν ἔγκλημα. Ὁ στρατὸς μας θερίζει νίκες κι' αὐτοὶ λυσσασμένοι σκορποῦν τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν ἡρώων. Πέρασαν τόσα χρόνια ἀπ' τὴν μάχην τοῦ Σκρά. Τὸ μνημεῖο τῶν ἡρώων πού ἐφύλαγε τὰ ὁσπῆ τῶν μαρτύρων τῆς πατρίδος ἔγινε ἀντικείμενον σεβασμοῦ ἀπ' ὅλους πού πέρασαν εἴτε σὰν καταχτητὲς, εἴτε σὰν φίλοι τῶν καταχτητῶν.

Κι' ὅμως οἱ ἡῤῥες αὐτοὶ νεκροὶ εἶχαν πολεμήσει ἐναντία στοὺς Βουλγάρους κι' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσαν ν' ἀνεχθῶν οἱ «ἡῤῥες τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδας». Μ' ἄγρια μανία ἔσπασαν τὸ μανσολεῖο κι' ἐσκόρπισαν στοὺς

πέντ' ἀνέμους τὰ κόκκαλα. Γιατί; Γιατὶ οἱ ἡῤῥες τοῦ 1918 ἦσαν Ἕλληνες καὶ πολέμησαν τοὺς Βουλγάρους! Κι' ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ μερικοὶ Ἕλληνες—εὐτυχῶς κανεὶς ἐδῶ στὴν Βόρειον Ἑλλάδα—ἔχουν τὴν ἀφέλεια—γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τὴν ἡλιθιότητα—νὰ λένε πῶς οἱ ἀριστεροὶ πολεμοῦν μὲ τοὺς δεξιούς καὶ τίποτα παραπάνω. Ἀλλὰ τί ἄλλο μποροῦμε νὰ τοὺς ποῦμε παρὰ πῶς τοὺς ἔπιασε στραβομάρα; Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν ἐκείνους πού πλανῶνται «καλῇ τῇ πίστει».

Εἴπαμε καὶ ἐπαναλαμβάνουμε: Ὁ ἀγῶνας μας δὲν εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος. Βάρβαροὶ ἐχθροὶ μᾶς χτυποῦν καὶ μᾶς χτυποῦν ὑπουλά, πισώπλατα γιὰτὶ ξέρουν τὴν ἀνδρεία μας.

Εἶναι πολλοί, εἴμαστε λίγοι. Μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς φοβίζει! Πάντα ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίστηκε ἐνάντια σὲ μεγαλύτερον κατὰ τὸ πληθος ἐχθρὸ καὶ πάντα νίκησε. Καὶ σήμερον πάλι ἐμεῖς θὰ νικήσουμε!

Πάλι θὰ νικήσῃ τὸ φῶς, ὅπως πάντα.

Ἀγῶνας καὶ νίκη εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς μας σὰν ἔθνους.

Ἀς μὴ ξεχνᾶμε πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Δευτερίαν εἶναι «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ» καὶ μιὰ τέτοια Δευτερίαν θέλει ν' ἀστραφτογεννιέται ἀδιάκοπα. Θὰ νικήσωμε πάλι!!!

Νενικήκαμεν!!! Κραυγή πού γεμίζει τὴν τρισέβδοξή ἱστορίαν μας.

Νενικήκαμεν!!! Κραυγή πού θ' ἀκουσθῇ καὶ πάλι γιὰ νὰ διακηρύξῃ στοὺς αἰῶνες τὴν ἀθανασία τῆς ἀθάνατης Ἑλλάδας.

Θεσσαλονίκη 24 Μαΐου 1949

ΖΑΧ. Ε. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου Ἀρρένων

Ὁ «Μαχητὴς» ἀγωνίζεται διὰ μίαν νέαν ἡθικὴν καὶ Ἑθνικὴν Ἀναγέννησιν καὶ τὴν προκοπὴν τοῦ τόπου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποστηρικθῇ ἀπὸ ὅλους.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της 5ης σελίδας.)

τοσι κοπελιές τωνε. Πολλοί Είπαμε τὸ τραγούδι τοῦ τάδλας. "Υστερα κ' αγρίμια. Οὐλα τὰ ὄμορφα τραγούδια γέροντα. "Οἱ ἐκεῖνα τ' αγρίμια ποὺ λένε οἱ ἄλλοι Εἴπαμε κ' ἄλλα μὰ καταλάβαινα πῶς ἐσυνεφίζανε τὸ σπῖτι Δὲν ἠθέλανε νὰ μὲ κακοκρδίσουνε: "Ἰλέγανε πῶς δὲν θὰ μ' ἀρέση τὸ γλέντι μὲ τὴν λύρα καὶ πολὺ. "Αργησα νὰ τὸ νοιώσω νὰ ἐάλω φωτιά τοῦ λυράρη. Μιά σιμῆς ἀρχίζει. Δὲν θὰ αὐτὸ πρᾶμ νὰ ταραχῇ τὴν καρδιά τ' ἀνθρώπου σὰ τὴν λύρα.

—Αἱ γέροντα;

—Κατὰ τὸν ἄνθρωπο Μανωλιό

"Οντε ἐχόρευα μὲ τοσι κοπελιές ἐχτυπούσανε τὰ φουσέκια μου τοσι μπαλαζκες. "Εντρέπουμου μὰ τὸ Θεό. Μαγινάδες, καλωσύνες, περιπορησι. "Αὐτα.

... Ἀργὰ μιά βραδυὰ ἦτανε ἀναμωμένοι πεντ' ἐξη στὸ σπῖτι. Εἶχανε χαμηλωμένα τὰ φρύδια γιὰ νὰ κάνουνε τοσι ἀγριγίους. Μεγάλη Παρασκευὴ γέροντα. Λέω Δὲν πάτε στὴν Ἐκκλησίαν Λέει. Δουλειὰ ἔχομε. "Ἦθελα νὰ αἶρα ποὺ θὰ πᾶνε. "Επορίσανε. "Εγὼ μπῆκα τοσι κήπους. "Εσιμώνανε στὸ σπιτάκι τοῦ συντέκνου μου τοῦ Μιχαλάκη σὰ περβολίδια. "Εστάθηκα ὀπίσω ἀπὸ τοσι βάρους. Αὐτὸς ἐπήγαινε στὸ μοναστήρι ἐκεῖνη τὴν ὥρα. "Ἐφυγε. "Ἐνας ἀπὸ τὴν παρέα ἐφιλοτραγουδῖε. «Αἱ μπρέ. Νὰ ἐρῶ διακόσα γιτοικά νὰ τὰ ζεσσαφορώσω». "Επεριμένανε λιγάκι ἀκόμη. "Υστερα μπαίνει ὁ Γιώργης μας καὶ πείρνει τὴν ἀγελάδα τοῦ Μιχαλάκη τοῦ κακομοίρη. "Αναψα γέροντα. Τέθια μέρα. Σύντεκνός μας. Κατάφτωχος ἄνθρωπος ποὺ δίχως τὴν ἀγελάδα θέλα πόθάνει κ' αὐτὸς καὶ τὰ κοπέλλια του. "Αντρες λέει γέροντα Περήφανοι νυχτοσαλευτάδες. "Εθυμήθηκα τὸν πόλεμο ποὺ μ' ἀφήκανε κ' ἐφύγανε. Τὰ τραγούδια ποὺ κάθουντα κ' ἐσιάζανε ποὺ λέγανε γιὰ σκοτωμοὺς καὶ γιὰ φοβέρες. Τὸ ὄμορφο καὶ ἡμερο γλέντι τῶν περβολάρηδων. Τὴν καρδιά τῶν.

—Κι' ὕστερα Μανωλιό;

—Δὸς μου μιὰ σταλιά γέροντα.

—Πιὲς Μανώλη μὰ ὕστερα;

—"Υστερα ἀρπαξα γεμίξω καὶ τὸ ἀρχίζω στοσι μπαλές. Γέροντα πές μου ὅτι θέλεις. "Επεσε ἕνας κ' οἱ ἄλλοι τὸν ἀφήκανε κ' ἐφύγανε. Γέροντα...

—Ὁ Γιώργης σας Μανωλιό;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Ἀγαπητὲ καὶ ἀλησμόνητε

Βαγγέλη,

Εἶμαι καλὰ καὶ γιὰ σένα πάντα τὸ ἴδιο ποθῶ. Κάτι ἔπρεπε νὰ σοῦ γράψω τόσο καιρὸ ποὺ ἴσπω, τῶρ ἀπὸ κοντά σας.

Τῶρα τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτὴ ἐπιστολὴν ἔδωκε καὶ θὰ σὰς φανῇ παρῖξενο, μοῦ τὴν δίνει. Ἡ καλὴ σας καρδιά, καὶ τὸ καλὸ ποὺ ἐκάματε στὸ σπῖτι. Πρὸ καιροῦ πήρα κάποιο γράμμα ἀπὸ τὸν μπαμπά μου, καὶ μὴν φαντασθῆτε τὴν χαρὰ μου, γιὰ τίς καλὲς σας πράξεις, (ἡ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας ἐσκαψε τὰ χωράφια τοῦ καὶ τοὺς δοθήθησε ποικιλοτρόπως). "Ανακουφίζουσι οἱ πράξεις αὐτὲς ἕναν στρατιωτὴ καὶ τὸν κάνουν νὰ ἐνθουσιάζεται ὅσο δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Βλέποντας τὰ ἔργα τῆς Φιλελευθέρας Νεολαίας ὅπου ὅπως ἐλῶ τυγχάνετε Πρόεδρος, νὰ μὴν ξεχνᾶτε, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριὰ, νὰ βρίσκειστε στὸ πλευρὸ μας, γινόμεστε πρὸ δυνατό, καὶ μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτην πατριωτισμὸ καὶ εὐχαρίστηση σὲ σὰς, μένομε πρὸ ἡσυχαι μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο μας, (ἀκόμα γιὰ λίγο) ὑπηρετοῦντες

τὴν πολὺπαθη πατρίδα μας, στίς δυσκολιέρες τῆς στιγμῆς. Τὰ παιδιὰ καὶ ὅλοι σας, ὅπως καὶ τὰς ἄλλες ὀργανώσεις καὶ σωματοὺς μᾶς κανοὺν νὰ συγκινούμεθα, μὲ τὸ νὰ μᾶς δείχνουν μὲ τὰ ἔργα τοῦ ὅτι βρίσκονται στὸ πλευρὸ μας καθημερινῶς. Τῶρα Βαγγέλη σὲ παρὰ τὸ νὰ διχιδώσῃ τοὺς θερμούς μου χαριτωμούς σὲ ἔλα τὰ παιδιὰ καὶ μέλη τῆς Φ.λ. Νεολ. ἀκόμα καὶ τίς εὐχαριστίες μου. "Απὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου σὰς εὐχομαι καλὴν πρόσπον, καὶ ἐμεῖς θὰ εἴμαστε πρὸ ὑπερήφανοι, αἰσθανόμενοι ὅτι μᾶς σκέπτεσθε, καὶ βρίσκεισθε στὸ πλευρὸ μᾶς γιὰ τὴν γρήγορὴν νίκη ποὺ ὅπως βλέπετε εἶναι πολὺ κοντά.

Σὲ εὐχαριστῶ Βαγγέλη, ἰδαιτέρως γιὰ τὴν βέβαια πρωτοστάτησιν σὲ αὐτὸ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς προσφέρτε καὶ πάντα θὰ εἶμαι εὐγνώμων σὲ σένα, καὶ τὴν Φ.λ. Νεολαίαν. Σὰς συχαίρω γιὰ τὴν ὑπέροχην δρᾶσιν σας κ' εὐχομαι πάντα πρόσπον.

Σὲ χαίρετῶ μὲ ἀγάπην

Στρ. Ἀναγνωστάκης Ἐμμαν.

91. Ε.Τ.Π. 1ος Λοχ. Σ.Τ.Γ. 910

—Ναὶ γέροντα. Μὰ πὲς μου, πὲς μου γρήγορα ὅτι θὰ μοῦ πῆς...

... Δὲ ἔλεγε τίποτα ὁ παπᾶς μὰ ξάνοιγε μπιστικὰ σὰ μάθια. Δὲν ἀντεῖνα νὰ περιμένω μπλεῖδ. "Αφηκα τὸ ντουφέκι μου, κ' ἐφυγα; "Ἰταν λογίαζε ὁ παπᾶς ἀτζεμπα; Δὲν μ' εἶπε ὁρωμεσμένο κ' ἀντίχρηστο. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπο εὐθύς. Γεῖά σου σύντεκεν Μιχαλάκη μπιστέ μου. Γεῖά σου Παπᾶ. "Αντρέα ἔγιε ἄνθρωπε.

Γεῖσας ἡσυχαι περβολάρηδες, ζευγάδες ἀγροῦ. "Εσεῖ; εἰστε ἄνθρωποι κ' ἐσεῖς θὰ κουμαντάρετε τὸ γῦρο μας ἕνα καιρό... "Οντε θὰ δυναμώσῃ ὁ ἥλιος ν' ἀποβάλλῃ ἀλλὰργῶ στὸ ἀγιάεργο τὰ σύννεφα καὶ τοσι συννεφιές καὶ τοσι συννεφιᾶς τοσι γιουῖς. Ν. ΑΓΓΕΛΗΣ

Ο ΑΡΔΕΥΤΙΚΟΣ ΑΥΛΑΞ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Δικαιολογημένα παράπανα μὰ ἐγένοντο ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης διὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἔργων εἰς τὸν ἀρδευτικὸν Χάνδακα. Δὲν γνωρίζομεν ποῖα τὰ αἰτία, γνωρίζομεν ὅμως ποῖα τ' ἀποτελέσματα. Καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶναι πολὺ δυσάρεστα διότι ἐξ αἰτίας τῆς καθυστερήσεως αὐτῆς καὶ ἡ παραγωγὴ ζημιοῦται καὶ ἐργατικὰ χέρια παρᾶ μιν ἀνεργὰ καὶ χρήματα στάσιμα. "Ελπίζομεν οἱ ἀρμόδιοι νὰ παραιτήσων ἐπὶ τέλους τὴν τακτικὴν τῆς χελώνης, διότι ἐσι ποὺ πᾶμε δὲν θὰ γνωρίσωμε ποτὲ μᾶς μιὰ ἄσπρη μέρα.

Ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ Ἐθνικοῦ ἡγέτου Θ. Σοφούλη ἀντηλλάγησαν τὰ κάτωθι τηλεγραμματα:

Ἐξοχώτατον κ. Σοφοκλῆν Βενιζέλον

Ἀ θ ῆ ν α ς

Φιλελευθέρα Νεολαία Χανίων θερμῶς συλλυπεῖται μεγάλην ἀπώλειαν. Εὐχεται καλὸς Θεὸς Ἑλλάδος φωτίση ἐνότητα ἡγεσίας.

Γ ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Εἰς ἀπάντησιν ἐλήφθη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Κύριον

Γεώργ. Παπαμιχελάκην Πρόεδρον Φιλ. Νεολαίας

Χ α ν ι ᾶ

Θερμότατα εὐχαριστοῦμεν ἅπαντας νεαροὺς φίλους διὰ εἰλικρινῇ συμμετοχῇ.

Ο ΓΕΡΟΣ

Ὁ Θεμιστοκλῆς Σοφούλης ὑπῆρξε ἓνας ἀληθῆς ἥρωας. Ἦγω νίσθη πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν κατὰ τοὺς δυσκόλους ἀγῶνας τῆς ἀπελευθερώσεως τὸ σὸν τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος τῆς Σάμου ὅσον καὶ τῆς μεγάλης μας πατρίδος τῆς Ἑλλάδος. Τὰ πεδία τῶν Μακεδονικῶν ἀγώνων γνώρισαν καλὰ τὴν παλληκαριὰ του καὶ ἡ λαϊκὴ μοῦσα τὴν τραγούδησε μαζὶ μὲ τὴ παλληκαριὰ τῶσων ἄλλων σεμνῶν παλληκαριῶν ποὺ ἔδωσαν τὸ αἷμα των εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων. Μαζὶ μὲ τὶς χιλιάδες τῶν διαλεκτῶν παλληκαριῶν τῆς Κρήτης, πολέμησε καὶ ὁ Σοφούλης καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς σχυρηλατήθησαν οἱ πρώτοι δεσμοὶ του μὲ τὴ λεβεντογέννα Μεγαλόνησο. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπῆρξαν δεσμοὶ ἀκατάλλητοι ποὺ ἐπεσφραγίσθησαν μὲ τὴ Μεγάλῃ Φιλίᾳ τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν θυελλωδῶν ἀγώνων τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου, ὁ Θεμιστοκλῆς Σοφούλης ἐσιτάθη πιστὸς συνεργάτης καὶ ἀχώριστος σύντροφος. Στὶς ἐπιτυχίες καὶ τὶς ἀποτυχίες στὶς χαρὰς καὶ τὶς θλίψεις πάντοτε ὁ Θεμ. Σοφούλης παραστάθηκε στὸν Ἀρχηγὸ καὶ μοιράστηκε μαζὶ του τὶς θυελλώδεις συγκινήσεις τῶν ἱστορικῶν ἀγώνων.

Κι' ὅταν Ἐκεῖνος ἀπῆλθε μὲ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἐξορίστου, τὸ Θεμ. Σοφούλη ὑπέδειξε ἀντικαταστάτη του στὴν ἀρχὴ γιὰ τοῦ κόμματος.

Κι' ὁ γηραιὸς ἡγέτης ἐφάνη ἄξιος τῆς ἐντολῆς, ὑπῆρξε ἀλὴ θῶς σύμβολον τῆς Δημοκρατικῆς Ἰδέας.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ μας ἥρωας καὶ εἶθε τὸ ποταμίον του νὰ ἐμπνέει τὰς ἐρχομένας καὶ τὰς παρούσας γεννεὰς καὶ νὰ τὰς ὀδηγεῖ εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θυσίας.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΣΗΦΑΚΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον τὸν ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Στυλιανοῦ Σηφάκη συμβολαιογράφου Καστελλίου κατὰ τὸ τελεσθὲν τὴν 5ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. εἰς Καστέλλι Κισιάμου ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἡρώων ἐκ τῆς Δυτικῆς Κισιάμου :

1ον

Ἄφ' οὗ ἔλαχε σ' ἐμένα ὁ θαρὺς κλήρος καὶ μοῦ ἀνετέθη ὑπὸ τῆς πολιτείας, ἡ ὑψίστη τιμὴ, νὰ γίνω ὁ τραγουδιστὴς ἡρώων καὶ θρύλων, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ψάλλουν Ὀμηροὶ καὶ Αἰσχύλοι, θὰ τὸ πράξω κι' ἄς μὴ πονέσετε κι' ἄς μὴ βροκαρδίσετε, ἀγαπητοὶ οἰκεῖοι τῶν ἡρώων νεκρῶν μας, πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ πλησιάσω τὸν ἥλιο τὸν ὁλόφωτο ποὺ εἶναι ἡ δόξα των.

Εἶναι τόσο τρανὸ καὶ μεγάλο, σὰν τοῦ Ὀλύμπου τίς ἀπάτητες κορφές, τὸ ἔργον τῶν παληκαριῶν ποὺ χάσατε στῆς πατρίδος τὸν ἱερὸ δωμὸ, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ὕμνων καὶ ἐξάρσεων ἀπὸ μένα τὸν μικρὸ καὶ ταπεινὸ.

Πέρασε ἡ ὑπέροχος θυσία τους, εἰς τῆς ἀθανασίας τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ὑπερηφάνους κόσμους κι' ἔγινε φωτεινὸ μετέωρο, ποὺ ἀκτινοβολεῖ καὶ θὰ ἀκτινοβολῇ παντοτεινὰ, φωτίζον ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τὰς δυσβάτους καὶ μαρτυρικὰς ἀτραποὺς, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου, ὅσοι θέλουν νὰ φθάσουν στῆς Ἐλευθερίας τὰ αἰματοβαμμένα παλάτια.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ μικρὰ πρὸς τὸ ἐγγὺς παρελθὼν ἀναδρομὴ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἐπιβεβλημένη ἄλλως τε. Διότι ἡ ἱστορία πρέπει νὰ λέγεται καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνά, διὰ νὰ διδάσκη φρονηματίζῃ καὶ ἐμψυχώνῃ.

Ἐνθυμούμεθα τότε.

Τὸ μεσονύκτιον τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.—μιά στιγμὴ μορφῇ—ὁ Ἰταλὸς ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς—ἐντολοδόχος τοῦ ψευδοκίσαρος τῆς Ρώμης—ἐξύπνα τὸν ἀνύποπτο τότε Πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐπέδιδεν τὸ πλεόν κατὰπτυστον ἔγγραφο τῶν αἰώνων. Ἐγγραφοὶ ποὺ ἐστιγμάτιζεν παντοτεινὰ ἕνα ὑπουλόν καὶ ἀνανδρὸν λαόν, τὸν Ἰταλι-

κὸν καὶ ποῦ ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς τῆς δόξης, ἕναν ἄλλον λαόν, μικρὸν ἀλλὰ μεγάλον τὴν ψυχὴν καὶ ὑψιπετὴ τὸ φρόνημα, τὸν Ἑλλη-νικόν.

Ἔλα νὰ γίνῃς δοῦλος μου—τοῦ ἔλεγεν τὸ κατὰπτυστον ἔγγραφο—ἔλα νὰ μοῦ παραδώσῃς τίς πολιτείες, τὰ χωριά, τὴν τιμὴν, τὴν ὑπόληψιν, τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας σου· ἄλλως ὀκτῶ ἑκατομύρια λογχῶν, θὰ ἐπιβάλουν τὴν θέλησίν μου.

Καὶ ὁ Ἑλλὴν Πρωθυπουργὸς ἵσταται ἐμβρόντητος, ἐνεὸς καὶ ἀποσβολωμένος πρὸ τῆς τοιαύτης ἱταμῆς προκλητικότητος καὶ ἀτιμίας. Τρέχει δρομάως στὸν Ἑλληνα Βασιλέα καὶ συγκαλεῖται Συμβούλιον Ἐθνικόν.

Ἀτενίζουν ἅπαντες μὲ ἀγωνίαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Σκέπτονται ἢ δραματίζονται : Μιά στιγμὴ περνοῦν ἀπὸ τὸν θολόν, ἀπὸ τὸν βαθύ ψυχικὸ πόνο λογισμό τους αἱ Ἐθνικαὶ τοῦ Πανελληνίου μορφαὶ : Λεωνίδας, Θεμιστοκλῆς, Μιλτιάδης, Μάρκος Μπότσαρης, Σαμουὴλ, Ἀθανάσιος Διάκος, Γαβριὴλ, Μπουμπουλίνα, Δέσπω, Κανάρης, Μιαούλης, Σαχτιούρης, Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσός, Μαυρομιχάλης, Καραϊσκάκης, Δασκαλογιάννης, Μελησιεδὲς καὶ ὅσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ μὲ ἀγωνία τοὺς ἔρωτοῦν :

Τὶ σκέπτεσθε λοιπὸν νὰ πράξετε ταγοὶ τῆς Ἑλλάδος :

Θὰ ἀπαντήσωμεν Ἑλληνες κι' ἐμεῖς σὰν κι' ἐσὰς Ὅχι. Ὅχι θὰ ἀπαντήσωμε. Κι' ἄς γίνῃ Μεσολόγγι κι' Ἀρκάδι καὶ Κισύγκι ὄλη ἡ Ἑλλάς κι' ἄς χορέψῃ ὄλη ἡ Ἑλλάς στὸ Ζάλογγο κι' ἄς πέσει τραγουδῶντας μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς, στὸν Ἀγέροντα τῆς Καταστροφῆς.

Μὰ ὅμως θὰ μείνῃ ἡ τιμὴ. Θὰ μείνῃ ἡ Δόξα. Καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπὴν-τησεν Ὅχι.

Οἱ Ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τοῦ κόσμου, ἐξήγγειλαν διὰ τῶν αἰθέρων ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὸ διεθνὲς ἀνοσιούργημα, τοῦ Ἰταλοῦ Γολιάθ καὶ τὴν ἀνέλπιστον δι' ὅλον τὸν κόσμον ἀπάντησιν τοῦ Ἑλληνος Δαβὶδ.

Δύσβατος, ἀνηφορικὸς, γεμάτος

ἰδρωτὰ δάκρυα καὶ αἷμπα, ὁ δρόμος ποὺ διάλεξεν ἡ Ἑλλάς· πολὺπαθος καὶ δραματικὸς, μὲ τέρμα τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρο, μὰ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν !

Τὶ καὶ ἂν ἡ Τσεχοσλοβακία, ἡ Πολωνία, ἡ Ὀλλανδία, τὸ Βέλγιον, ἡ Νορβηγία καὶ ἡ κραταῖα Γαλλία, διαγράφονται ἀπὸ τὸν χάρτην τῶν Ἐλευθέρων Ἐθνῶν καὶ σφαδάζουν ὑπὸ τὸ πέλημα καὶ τοὺς γαμφοὺς βρυχὰς τοῦ τρομεροῦ Ἀξονικοῦ Δράκοντος :

Τὶ καὶ ἂν αἱ οἰμωγαὶ τοῦ γενναίου Βρετανικοῦ Λέοντος καὶ οἱ θρυχηθμοὶ τοῦ πόνου του, ἀπὸ τὰ ἀδυσώπητα πλήγματα τῆς μακρομένης Γερμανικῆς τίγρεως, ἀκούωνται μὲ δέος ἀπὸ τοὺς τρομοκρατημένους τοῦ κόσμου λαοὺς :

Τὶ καὶ ἂν ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Σερβία, παρέδιδον τὰ ἔγνια τῶν αἰώνων των, τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν των, στιγματίζουσαι παντοτεινὰ τὴν ἱστορίαν των :

Τὶ καὶ ἂν ὁ Βουλγαρικὸς Ἰούδας, δειλὸς καὶ φοροδὲς καὶ στερούμενος ἔθ' ἰκτὴς τιμῆς, κλίνει δουλικῶς τὸν αὐχένα στοὺς κρανοφόρους τοῦ Χίτλερ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἕνας μόνον δρόμος. Ὁ δρόμος τῆς θυσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Καὶ ὁ ἀντίλαλος τῆς φωνῆς τῆς ἀγωνιώσης Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἠκούσθη ἀπὸ τῆς Ροδόπης μέχρι τοῦ Ψηλορείτου καὶ ἀπὸ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου, ποὺ ἦσυχος κυλᾷ τὰ θολὰ νερά του στὰ Θρακικὰ πεδία.

Παιδιά, στὰ ὄπλα !

Ὅλα σβύστηκαν τότε καὶ κομματισμοὶ καὶ φιλοδοξίαι καὶ ἀντιθέσεις καὶ ἐχθραὶ καὶ ἐριδεῖς.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ἐγκατέλειπε παιδιὰ, γονεῖς, ἀδελφοὺς, συζύγους, θρανία, γραφεῖα, καταστήματα, περιουσίες καὶ ἔτρεξε μὲ ἅγιον ἐνθουσιασμό ἐκεῖ ψηλὰ στὰ σύνορα, ποὺ ἐπαίζετο καὶ διεκυβεύετο τοῦ Ἐθνους ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ ὑπόστασις.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΦΑΚΙΑΝΩΝ

209

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἐνετὸς Φωσκαρίνι, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Σφακιανῶν, γράφων ἐμπιστευτικῶς πρὸς τὴν σύγκλητον τῆς Ἐνετίας ἀναφέρει: «Ἐξεπλάγην βλέπων τὸν τρόπον καὶ τὸν χαρυνκτήρα τῶν Σφακιανῶν. Εἶναι λαὸς γενναϊότατος Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δίδει πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπεροχὴν, μετὰ θαυμασίας ζωηρότητος εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια περὶ τῆς καταγωγῆς των. Ταῦτα πάντα προτρέπουσιν αὐτοὺς εἰς μεγάλα ἔργα». Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς **Pashleu** λέγει: «Ἡ φυλὴ τῶν Σφακιανῶν εἶναι ὅντως καθαροτάτη καταγωγῇ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διότι ἡ ἀγνότης τούτων διετηρήθη ὑπὸ τῆς θρεϊνῆς αὐτῶν θέσεως, ἥτις διετήρησεν αὐτοῖς ἡθὴ, ἔθιμα καὶ διάλεκτον, ἥς ἰδιωτισμοὶ τινὲς κατὰγονται ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μίνως καὶ ἐμπόδισαν αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἐπιμιξίας μετὰ τῶν κατὰ καιροὺς κατακτητῶν Ρωμαίων, Σαρακηνῶν, Τούρκων».

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς **Perrot** γράφει: «Βλέπει τις τὸ ἄθροισμα τῶν Λευκῶν Ὀρέων, ἅπινά κρύπτουσιν ἐν τῇ τῶν πτυχῶν αὐτῶν τὰς φάραγγας ἐνεῖνας τῶν Σφακιῶν, ἐνθα ὁ ἑλλήν κὸς λαὸς διαμένων, καθαρὸς πάσης ἀνκμίξεως, διετήρησεν πάντοτε ὑπὸ τὴν Ἐνετικὴν καὶ Τουργικὴν τυραννίαν ἐν ἑλίπῳ τὴν ἀνεξαρτησίαν του».

Ὁ **Sacroit** προσθέτει: «Ἡ μακρὰ τῶν Σφακιανῶν ἀντίστασις πρὸς τοὺς Ἐνετοὺς προκάλεσεν πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας κατὰ τῆς θρεϊνῆς ταύτης φυλῆς ἀρνούμενης ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν, ὅπως ἡρνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων καὶ Σαρακηνῶν ἄλλοτε...» Ὅταν τὸ γνωστὸν ἐπέισθον τῆς Χρυσομυλλούσας ἔδωκεν ἀφορμὴν νέας ἐπαναστάσεις, ἡ Ἐνετικὴ σύγκλητος ἀπέστειλε τὸν **Antrea Baliero** ἐπιτοπίως δ' ἐξετάσας τὴν κατάστασιν ἀνέφερον: «Οἱ Σφακιανοὶ δὲν ὑπετάγησαν ποτὲ εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἐνετίας. Εἴτε ἡ ἀγέρωχος αὐτῶν ἀνδρεία ἀνεχάτιζε τοὺς ἡμετέρους, εἴτε τὸ ἄγονον τῆς χώρας ἀπώθησεν αὐτοὺς, ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὐδέποτε ὑπετάγησαν εἰς ἡμᾶς.

Ὁ Βελώνιος περιδεύσας τὴν Κρῆτην κατὰ τὸ 1550 ἀναφέρει: «Οἱ Σφακιανοὶ ἦσαν οἱ καλυπτεροὶ τοξοὶ μακρὰ χρώμενοι τόξα καὶ ὄντες

ἐπιδειώτεροι, ρωμαλεότεροι καὶ ἀνδρείτεροι τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Σήμερον δὲ ὅτε τὸ τουφέκι διεδέχθη τὸ τόξον μεταχειρίζονται καὶ τοῦτο μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος.»

Ἐπὶ 465 ἔτη διήρκεσεν ἡ Κατοχὴ τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Κρήτης. Μετὰ τὴν κατοχὴν αὐτὴν δὲν ἡλευθερώθη, ἀλλὰ ἄλλαξε ζυγόν. Τὴν κατέλαβον οἱ Τούρκοι. Ὁ ἐγχώριος πληθυσμὸς διηρέθη Ἄλλοι ἐπρωτίμων τοὺς Ἐνετοὺς, ἄλλοι δὲ τοὺς Τούρκους, γιὰ τὸ δὲν τοὺς ἐγνώριζαν. Οἱ Σφακιανοὶ λέγει ὁ **Perrot** μᾶλλον τὰς ἐριδας καὶ διαφορὰς ἅς εἶχον πρὸς τοὺς Ἐνετοὺς δὲν ἠνώθησαν μετὰ τοὺς λοιποὺς ἵνα προσκαλέσων τοὺς Τούρκους. Ἐκαμαν μάλιστ' αὐτοὺς νὰ αἰσθανθοῦν σκληρῶς τὴν ἀνδρείαν των. Οἱ Σφακιανοὶ ἀπέβησαν μᾶλλον σεβαστοί, μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἡμισελήνου ἐν Κρήτῃ, ὥστε οὐδένα ἕτερον φόρον ἀπήτησαν

Πρόστιον καθ' ἡκὸν ἐναντι τῆς ἱερᾶς μνήμης τῶν Ἡρώων μας εἶναι ν' ἀγωνισθῶμεν μετὰ δόλως τὰς δυνάμεις μας διὰ τὴν τελικὴν νίκην καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν θυσιῶν των.

παρ' αὐτῶν οἱ Τούρκοι, παρὰ λίγο χιόνι ἐτησίως. Ἀνεγνώρισαν δὲ καὶ τὰ προνόμιά των... Ταῦτα προσεπικυροῖ καὶ ὁ **Pashleu** Ἐπειδὴ δὲν ἐφορολογούντο, ἐπειδὴ ἦσαν ἀσύδοτοι, ἐπειδὴ δὲν ἐπλήρηναν κεφαλὴ κὸν φόρον, ἔλεγαν ὑπερηφάνως:

Ἐγὼ μαι Σφακιανὸ παιδί, χαράτσι δὲν πλερώνω, καὶ σὰν ἀγρίμι σὺ βουνὸ ποτὲ μου δὲν μερώνω.

Μετὰ τὴν αὐτονομίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Ἐπαρχία Σφακιῶν, ἤκμαζε. Πλέον τῶν 40 ἐμπορικῶν πλοίων εἶχε. Ἐμπορίον διετέλλε μετὰ τὸ ἐξωτερικόν. Πλούτη συνέρρεαν ἐν αὐτῇ. Τὸν τόνον τῆς τε γυναικείας καὶ τῆς ἀνδρικής μόδας, εἰς ἀμφοτέρω, ὑπόδυσιν καὶ κάλυμα ἔδιδε. Πάντες οἱ ἀδικούμενοι καὶ πιεζόμενοι, ἐδῶ κατέφευγον, περιθάλψιν καὶ προστασίαν προθύμως εὐρίσκοντες. Οἱ Σφακιανοὶ τὴν ἐλευθερίαν των δὲν τὴν ἐχρησιμοποίησαν μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἦσαν προστάται καὶ ἐκδικηταὶ τῶν τυραννουμενῶν.

Ὁ **Dapper**, περιγράφων κατὰ τὸ 1703, τὴν ὑπόληψιν ἥς ἀπῆλθον παρὰ τῶν λοιπῶν Κρητῶν, λέγει:

«Οἱ Σφακιανοὶ εἶναι ἄνδρες καὶ ἐμπειροὶ τῶν ὅπλων χειρισταί. Ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, μάχονται μετὰ τόλμην καὶ γενναϊότητα, δι' ὃ καὶ ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Κρητῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ὀνομάζουσιν ἸΠΑΤΕΡΑΣ, διότι εἶναι οἱ ὑπερασπισταὶ καὶ σωτῆρες τῆς κοινῆς ἐλευθερίας».

Ταῦτα πάντα λέγονται ὅχι ὡς καυχασιοὶ γίαι. Ὅχι γιὰ νὰ τὰ μάθουν ὅσοι δὲν τὰ ξέρουν. Ὅχι γιὰ νὰ τὰ θυμῶν ὅσοι τὰ ἤξεραν, μὰ τὰ ξέχασαν ἀλλὰ... Ἀλλὰ γιὰ νὰ θυμοῦνται οἱ σύγχρονοι. Τίνων ἀρχαίων προγόνων ἀπόγονοι εἶναι. Ποιὲς ὑποχρεώσεις ἔχουν ἀπέναντι τῶν προπατόρων των. Καὶ ὅτι τὰ κόκκαλα τῶν προπατόρων αὐτῶν, θὰ τρίξουν ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν, ἐὰν βλέπουν ὅτι οἱ ἀπόγονοι των παρεκκλίνουν ἀπὸ τὴν γραμμὴν αὐτὴν. Ἀντιθέτως θὰ ἀγάλλωνται αἱ ἱερὰ ψυχαὶ των, ἐὰν βλέπουν πῶς οἱ σύγχρονοι εἶναι ἄξιοι Αὐτῶν ἀπόγονοι.

Ἡ λέξις ἐγωϊσμός, ἡ λέξις ὑπερηφάνεια εἶναι μέσοι λέξεις. Ὅταν ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι κοῦφος, μάταιος. Ὅταν ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἀνόητος τότε εἶναι ἐλαττώματα, καθιστῶντα τὸν ἐγωϊστὴν αὐτὸν, καταγέλαστον. Ὅταν ὁ ἐγωϊσμὸς, ὅταν ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι λελογισμένα, τότε ὁδηγοῦν εἰς ὑψηλόφρονας καὶ ὑπερηφάνους πράξεις. Δὲν κίνομεν κακὰς πράξεις, δὲν κίνομεν ταπεινὰς πράξεις ἀπὸ ἐγωϊσμῶν. Εἴμεθα ἐγωῖστοι καὶ ὑπερήφανοι π.χ. διότι εἴμεθα Ἑλληγες.

Εἶχαν συμπληρωθῇ ἀκριβῶς 100 χρόνια ἀπὸ τῆς κατοχῆς τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ἡ Κρήτη κατελήφθη τὸ 1669, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1770 ἦτο 50 ὁλόκληρα χρόνια πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἐπαρχία Σφακιῶν πρώτη καὶ μόνη ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς χώρας ἐπανεστάτησε κατὰ τῆς πανισχύρου τότε Τουργικῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ ἀγὼν ἦτο ἀνίσος.

Ἡ ἐπαρχία κατεστράφη. Ἐπὶ πληθυσμῷ 11 χιλιάδων, 5 χιλιάδες ἐφρονεύθησαν, 2 χιλιάδες ἐξεπατρίσθησαν. 4 χιλιάδες κατῴρωσαν μετ' ἐγενεστέρους νὰ συγκεντρωθοῦν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολὴ ἂν πῇ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τότε καὶ ἐφεξῆς τὰ τραύματα ἐκεῖνα δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπισυλῶθουν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ο ΚΛΕΩΝ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πότε, τὰ λόγια τοῦ γνωστικοῦ Νέστορος πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὅταν βρίσκωνται πρὸς τὴν Τροία;

«ὦ φίλοι, νὰ εἰσθε ἄνδρες! Μέσα στὰ στήθη σας καίει ἀμοιβαία τιμὴ καὶ ἀμοιβαία ντροπή. Συλλογισθῆτε τίς ἐλπίδες σας, τίς τύχες σας! Ὅλη τὴ φροντίδα ποὺ μοιράζονται οἱ γυναῖκες σας, τὰ παιδιὰ σας! Συλλογισθῆτε τὸν πρόγονό σας ποὺ ἔπεσε ἐνδόξως; Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ λείπουν, μιλοῦν μὲ τὸ δικό μου στόμα. Μὲ τὸ δικό μου στόμα παρακαλοῦν. Ζητοῦν ἀπὸ σὰς τὴν ἐξασφάλισή τους καὶ τὴ φήμη τους!

Πάτε, τὰ λόγια τοῦ Αἰάντος, ὅταν ἐτοιμάζῃ ἀντίσταση γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ πλοῖα καὶ βροντοφωνῇ:

«ὦ φίλοι! ὦ ἥρωες! Ὀνόματα γιὰ πάντα ἀγαπητά! Σεῖς παιδιὰ τοῦ Ἀρη καὶ τοῦ πολέμου κεραυνοί! Μὴ λησμονήτε τὴν ἐνδοξὴ φήμη σας! Τῶν προγόνων σας τίς ἀρετὲς καὶ τίς δικές σας! Αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι, ὅτι ἔχομε νὰ χάσωμε ἢ νὰ κρατήσωμε. Ἐκεῖ εἶναι οἱ Τρῶες κι' ἐδῶ τὸ πέλαγος». Ἡ μάθαινε ν' ἀποστηθίσῃ παλιούς θρύλους καὶ νὰ καταλαβαίνει τὴν ἔννοια ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ὅχι τὸ μῖσος, μὰ ἡ δόξα μόνη τοὺς δυοὺς ἐβαλε ν' ἀγωνισθοῦν, ἔχθροι γενναῖοι μόνο στὴν Πάλη. τῶρα σὰν φίλοι θὰ χωρισθοῦν».

Ἐμπνεόμενα ἀπὸ τέτοια λόγια τὰ παιδιὰ, ὅταν μεγαλώσουν, θὰ διακριθοῦν ἴσως κι' αὐτὰ μιά μέρα γιὰ παρόμοια κατορθώματα. Ὅταν μάθουν νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν καὶ νὰ λογαριάζουν, θ' ἀρχίσουν μαθήματα μουσικῆς. Ἄν κι' ὁ Νόμος τοῦ Σόλωνα προστάζῃ καὶ νὰ κολυμβοῦν ἐν τούτοις κάθε Ἀθηναῖος θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ μάθῃ νὰ παίξῃ αὐλὸ ἢ λύρα. Ἔτσι θὰ μπορῇ νὰ ψάλλῃ τὸν παιᾶνα, ὅταν πηγαίνει στὴ μάχη, ἢ νὰ ξέρῃ νὰ τραγουδῇ καὶ νὰ παίξῃ μουσικὴ γιὰ εὐχαρίστηση δικῆς τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἄλλων, ὅταν ἔχουν διασκέδασιν. Ὁ Κλέων, ὅμως ἐκτός ἀπ' τὴ μελέτη του, ἔχει κι' ἄλλες ἀσχολίες.

Θέλετε νὰ κατέδωμε μαζί του ὡς τὴ θάλασσα (πέντε χιλιόμετρα) καὶ νὰ πετάξω μὲ ἀχιβάδες καὶ βότσα-

λα στὰ γαλάζια νερά τοῦ Φαλήρου; Ἄν θέλετε μπορεῖται νὰ παίξετε μαζί του καὶ «τὰ Βαρελάια». Δὲν θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι αὐτὸ τὸ παίγνιδι, εἶναι πολὺ παλὸ κι' ἔχει ἔλθει στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Περσία. Ὅσο γιὰ τὴ σφαῖρα, τὸ παίγνιδι ἀποτελεῖ μέρος τῶν γυμνασμάτων, γιὰ τὸ σῶμα τρέπει κι' αὐτὸ ν' ἀναπτύσσεται, ὅπως καὶ τὸ μυαλό. Τὸ παίξιμο τῆς σφαίρας κάνει τὸ σῶμα εὐκίνητο καὶ δυνατὸ.

Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἔπαιζε στεφάνι. Ὁρατο ξύλινο στεφάνι μὲ κουδουνάκια. Θὰ φαντάζεσθε ὅτι θὰ τοῦ τὸ χάρισε κανεὶς τὴν πρωτοχρονιά. Ἐχετε τὴν ἰδέα πὼς τότε τὰ παιδιὰ ἔπερναν τὴν πρωτοχρονιά δῶρα; Λοιπὸν κάνετε λάθος. Τότε δὲν ὑπῆρχε γιορτὴ πρωτοχρονιάς, οὔτε τέτοια δῶρα. Τὸ στεφάνι τοῦ τὸ χάρισαν στὰ γενέθλιά του. Τώρα πιά εἶναι πολὺ μεγάλος γιὰ νὰ παίξῃ, καὶ τῶρα στὴν ἀκρὴ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ἀργότερα κανένας μικρούλης ἀδελφός, ποὺ ἴσως νὰρθῃ στὸν κόσμον.

Ὁ Κλέων, ἓνα χρόνο τώρα, ἀσκεῖται στὸ τρέξιμο ἴσως δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε γιὰτὶ κάθε ἑλληνὸ ποῦλο ἔπρεπε τότε νὰ εἶναι καλὸς καὶ γρήγορος δρομέας. Ἄν ὅμως σκεφθῆτε ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν ἀπὸ τίς κυριώτερες ἀσχολίες κι' ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ὠρμοῦσε τρέχοντας στὴ μάχη ψάλλοντας τὸν παιᾶνα, θὰ καταλάβετε ὅτι ἓνας στρατιώτης ζουνήσιος στὸ τρέξιμο δὲν ἦταν παρὰ μισὸς στρατιώτης.

Ὁ Κλέων ἔβγαλε δλα τοῦ τὰ δυο νὰτὰ γιὰ νὰ ξεπερνᾷ τοὺς ἄλλους στὸ τρέξιμο, γιὰτὶ αὐτὸν τὸν χρόνον θὰ πᾶν γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Τρία γειτονόπουλά του, καὶ φίλοι του, πᾶνε μαζί του καὶ φυσικὰ κι' ὁ παιδαγωγὸς του ὁ Διογένης, ποὺ τὸν γύμνασε τόσο καλὰ ἔλον τὸν καιρό.

Καὶ τώρα, ξεκινήσαμε ἐπὶ τέλους, γιὰ τὸ ταξεῖδι στὴν Ὀλυμπία.

Ὁ στολὴ τῶν παιδιῶν εἶναι ἀπλούστατος χιτών, δηλαδὴ κοντὸ φόρεμα βαμβακερὸ, χωρὶς μανίκια, φοροῦν σανδάλια, γιὰτὶ ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς καὶ δὲν θέλουν νὰ πληγώσουν τὰ πόδια τους, ἀφοῦ πᾶνε

ν' ἀγωνισθοῦν στὸ τρέξιμο.

Ὅμως πολλὲς φορὲς στὴ ζωὴ τοὺς ἔχουν περπατήσει ὁλόκληρα χιλιόμετρα ἐντελῶς ἐμπόλητοι. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καπέλλο, γιὰτὶ ἀπὸ πολὺ μικροὶ συνήθισαν νὰ μένουν μὲ τὸ κεφάλι ξεσκεπαστὸ κάτω ἀπὸ τὸν πῦρ δυνατό ἥλιο. Ἐπίσης ἔχουν μάθει ν' ἀντέχουν στὸ πῦρ δυνατό κρύο χωρὶς νὰ φοροῦν κανένα φόρεμα. Γι' αὐτὸ βιδίζουν μὲ δῆμα ἑλαφρὰ καὶ ξὲν βρίσκουν καμμιὰ δυσκολία στὸ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς μεγαλύτερους ἀδελφούς τους, ποὺ πηγαίνουν νὰ συναντήσουν τίς ἄλλες ομάδες γι' ν' ἀγωνισθοῦν στὴν Πάλη καὶ σι' ἄλλα ἀνδρικὰ ἀγωνίσματα.

Ἀλήθεια, ὁ Εὐδεξίων πηγαίνει πᾶς ὡς ἄλλο καὶ φορεῖ μιά κάτασπρη χλαμῦδα κεντημένη στὸν γύρω μὲ κόκκινο. Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ὅτι ἡ χλαμῦς εἶναι κανένα βαρύτερο φόρεμα! Εἶναι ἓνα κομμάτι ὑφασμα πιασμένο μὲ κουμπὶ στὸν δεξιὸν ὤμο, ὥστε ν' ἀφήνῃ γυμνὸ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ εὐθέως τὸ σπαθί ἢ τὸ τόξο.

Θὰ ὀντῇ ὅμως ἀργότερα ὅτι αὐτὸ τὸ ἀπλὸ ντύσιμο, ἦταν πρακτικὸ γιὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Βρισκόμαστε στὴν ἐβδομηκοστὴ ἐβδομὴ Ὀλυμπιάδα. Μερικοὶ λαοὶ μετροῦσαν τὸ χρόνο μὲ τὰ φεγγάρια. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸν μετροῦσαν μ' Ὀλυμπιάδες. Ξεῦρετε τί ἦταν ἡ Ὀλυμπιάς; Ὅχι. Λοιπὸν Ὀλυμπιάς ἦταν τέσσαρα χρόνια καὶ τὰ λογαριάζαν ἀπὸ τὴ μιά ἐποχὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ὡς τὴν ἄλλη. Ἄν ρωτοῦσατε τὸν Κλέων, πότε πῆγε στὸ σχολεῖο γιὰ πρώτη φορὰ, θὰ σὰς ἀπαντοῦσε: «Τὸ τρίτο ἔτος τῆς ἐβδομηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος». Τώρα μετρήστε καὶ θὰ εἰρητε πόσο χρόνων εἶναι! Ἀλλὰ πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ ταξεῖδι μας. Σεῖς κι' ἐγὼ θὰ ὠνομάζουμε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι εὐχάριστη ἐκδρομὴ. Τὴ νύκτα ἕπνος σὲ καμμιὰ σπηλιὰ. Τὸ πρωτὶ λουτρὸ σὲ κανένα δροσερὸ ποταμάκι. Πρόγευμα μὲ σῖκα, ἑλῆες κι' ἀμύγδαλα. Πότε—πότε σταθμὸς σὲ κανένα ἀγροτικὸ σπιτί ὅπου θὰ μᾶς φίλευαν ψωμί καὶ μέλι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΥΛΙ-ΩΔΕΙΟΝ

Μέσα εις τὸν καυγᾶ γιὰ τὸ 'Ωδεῖον καὶ τὸ πουλί ὁ κ. Τω-μαδάκης μπήκε μὲ τὴ στάμνα τὸ νερό. Ὁ κ. Χρυσάκης εἶναι ἀνεπλήρωτος τὸ ἦθος μὰ καὶ ὁ κ. Μανιουδάκης ἔχει δίκηο. Τὸ πουλί πρέπει νὰ μείνη καὶ ὁ αὐτὸ ἔχει δίκηο ὁ κ. Ἀγγελῆς, μὰ καὶ ὁ Ἀγγελῆς πρέπει νὰ διαβάσῃ. Μὰ ἂν τὸ ἀναγιγνώσκων καὶ μανθάνων πολλά εἶναι ἐπιζήμιον εἰς τὸ προσιωπικὸν σκέπτεσθαι ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Σοπενάουερ; Ἡ ἂν ὁ ἀναγιγνώσκων στερεῖται τοῦ κοινοῦ νοῦ καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ Δημόσιον αἶσθημα; Ἄν ἄλλοι εἶναι τὰ γράμματα καὶ ἄλλοι ἡ γνῶσι ὅπως λέει ὁ λαός; Ὡστόσοσον ἡ ἀπόφασις ἔγινε ἀπαράδεκτος καὶ ὁ καυγᾶς περὶ τὸ 'Ωδεῖον ἀνάβει καὶ φουντώνει, ὁ δὲ Ἀγγελῆς ἔχει τὴν ἐντύπωσιν διὰ τὸν ἐμάλωσαν μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸ μικρότερον καὶ ἔτσι συμβαίνει συχνά. Ἐγὼ δὲ πού ἐλάχιστα ἐδιάβασα—τὸ ὁμολογῶ—θυμᾶμαι ἀπὸ τοῦ Ξενοφώντος τὴν Ἀνάβασιν τῶν μυρίων «καὶ τὸ Βασίλειον σημεῖον ἔφασαν ὅρας ἐστὶν τινὰ αἰὲ πέλιτος ἀναπεπταμένον» Ἀετὸς λοιπὸν καὶ μάλιστα χρυσοῦς ἦτο τὸ ἔμβλημα τῶν Περσῶν Βασιλείου ἀπὸ τοῦ Δαρείου τὴν Μακρόχειρην ἕως τοῦ Ὑστάπου καὶ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου ἕως τοῦ Μικροῦ κ.τ.λ. Εἰς τὴν κοσμοκράτειραν Ρώμην τὸν ἀπαντῶμεν εἰς τὰς Λεγεώνας τοῦ Πομπηίου τοῦ Μαρίου κλπ καὶ μὲ τὸν χωρισμὸν Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας εἰς Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικὸν κράτος τὸν βλέπομεν μεταφυτευόμενον εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὡς πρὸς τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους πού ἀποτελοῦν τὴν πλεον Στρατιωτικο-ἐκπολιτιστικὴ ἐξόρμησι πού εἶδε ὄχι μόνον ἡ φυλὴ μας ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος νομίζω ὅτι οἱ ἀήτητες Μακεδονικὲς φάλαγγες δὲν ἐχρησιμοποίησαν τοιαῦτα ἔμβληματα. «Ἀσιανοὶ ἔλεγε ὁ Μεγάλος Στρατηλάτης—Φιλόσοφος δὲν ἤλθαμε νὰ πάρωμε τὸ στάρι σας, οὔτε νὰ ἀρπάσωμε τὸ ἀραποσίτι τίς καμῆλες καὶ τὰ κοπάδια, μὰ ἤλθαμε νὰ σᾶς ἐλευθερώσωμεν»...

Καὶ σάμπως σὰν ἐλευθερωτὴν δὲν τὸν κλάψανε τὰ πλήθη τῶν Ἀσιατῶν στὴ Βαβυλῶνα στὰ Σοῦσα καὶ Ἀλλαχοῦ; Στούς χρόνους τῆς Σκλαβιάς πού ἡ δουλεία ἦταν πλεὶς στυγνὴ καὶ καταθλιπτικὴ στὰ πεδινὰ καὶ καματερά μέρη εἰς δὲ τὰ ὄρεινὰ πλέον ἐλαφρὸς ὁ ζυγὸς ἐπυκνώνετο ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρεινῶν τμημάτων καὶ ἀπὸ πατριώτας κατ' ἐξοχὴν φιλελευθέρους προσφεύγοντας ἐκεῖ καὶ ἐχρησίμευον ὡς ὀρμητήρια διὰ πατριωτικὰς ἐξορμήσεις καὶ ἐπαναστάσεις. Ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ παρομειώσις νομίζω, διότι ὁ αἰετὸς εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὀρεοσίβιον ὄρνειον.

Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Γένους δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν—τουλάχιστον γενικὰ—τοιαῦτα ἔμβληματα οὔτε στὴν Ἀγία Λαύρα οὔτε Ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ ἔμβληματα πού ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἁγία μας πίστι ὡς ἡ

Τὸ αἷμα τῶν ἡρώων μας εἶναι σπονδὴ πίστεως καὶ πηγὴ δυνάμεως διὰ τοὺς ἐπερχομένους.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ ἄλλα ὡς τῆς ἡμετέρας περιπλοῦ Μονῆς Ἀρκαδίου. Ὁ Ἑλληὴν αἰετοεὶς ἀνδρεῖος μὲ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τῆς λέξεως ἐπολέμησε πάντοτε καὶ σὰν αἰετὸς κατερχόμενος ἀπὸ τὰ βου νὰ καὶ σὰν γλάρος στίς γλαυκὲς μας θάλασσες καὶ σὰν ζευγὰς σκολάζων τὸ ζευγάρι του. Ἐχει κανεὶς μήπως τὴν ἐντύπωσιν διὰ τοὺς πεδινοὺς ἢ τοὺς Νησιώτες ἐπολέμησαν ὀλιγώτερον τῶν ὀρεινῶν; Καὶ τί σχέσι ἔχει ἡ ἀνδρεία μὲ τὰ αἰμοδιψῆ καὶ θηριώδη ὄρνεα πού ξεπετοῦν ἀπὸ τὸ Καρᾶ—Ντάγ καὶ τὸ Ἑλβασάν τὰ ὄρνεα τῶν Τουρκο-Ἀλβανῶν; Κι' αὐτοὶ ἂν δὲν ἀπατώμαί ἐχρησιμοποίησαν τὸν αἰετὸν ὡς ἔμβλημα ὅπως καὶ οἱ Πολωνοί, Ρῶσσοι καὶ τελευταῖος τὸ μεγαλύτερον ὄρνεον τοῦ κόσμου ὁ Χίτλερ. Ὁμιλεῖ ὁ κόσμος ὅλος γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα γιὰ τὴν δίπλα στὸ Μαυσὼ λείον τῶν Θερμοπυλῶν ἔστησε

ἓνα Παρθενῶνα καὶ δὲν ὁμιλε γιὰ τοὺς ὑπηκόους τοῦ Μικᾶδου πού κάνουν ὁμαδικῶς χαρὰ κίρι ἢ τίς ὀρδὲς τῶν Οὐννων πού μὲ ξυπνημένα τὰ πρωτόγονα Θιβετικά ἔνστικτα ἐξαπέλυσαν τοὺς γυπαετούς των ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἱπποτικά λοιπὸν πολιτισμένα καὶ χριστιανικά καὶ ὄχι ἄγρια καὶ ἀρπακτικά σύμβολα τῆς ἁγίας μας πίστεως καὶ τῆς αἰωνίας Ἑλλάδας σύμβολα σὰν ἐκεῖνα πού ἔχει ἡ σημαία μας καὶ πού τὴν κάνουν νὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα στίς ἄλλες σὰν νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἅς τοποθετήσωμεν δίπλα στὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεο καὶ ἅς τὸ ἀφήσωμεν ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔστησε ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ μισάνθρωπος φρενίτις τοῦ μεγαλυτέρου παράφρονος καὶ ἐκκληματίου τῶν αἰώνων, μὰ μὲ σπασμένα περὶ ῥὰ χωρὶς νύχια καὶ ῥάμφος, ἄθλιο καὶ ντροπισσμένο γιὰ ὁσες ἀνάνδρες κτηνωδίες διέπραξε, νὰ τὸ χλευάζει καὶ τὸ ἀναγεῖ τὸ τόσο βαθεῖα πληγωμένο δημόσιο αἶσθημα καὶ νὰ διδάσκῃ τοὺς μεταγενεστέρους Γερμανοὺς, ὅταν ἐξαγνισθοῦν, νὰ κρύβουν τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἐντροπὴ καὶ καταισχύνῃ, μὰ καὶ ὁσους ἄλλους ἔχουν παρομοίας ὀρέξεις ὀρνέων διὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ δικαιοσύνη ἢ θεία κυβερνᾷ τὴν ὕλην καὶ τὴν κτηνώδη βίαν καὶ ἅς τεθῇ εἰς τὸ βᾶθρον τοῦ παναθλοῦ αὐτοῦ ὀρνέου τὸ τοῦ Ὁμήρου «ὡς ἀπόλυται καὶ ἄλλος ὅτι τοιαῦτα γε ρίξι».

Γ. Ν. ΜΑΝΟΥΣΟΓΙΩΡΓΑΚΗΣ

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

Ἡ «Ἐθνικὴ Φωνὴ τῶν Ἀγροτῶν» δημοσιεύει τὴν εἰδήσιν διὰ τῆς τοῦ Τμήματος μελισσοκομίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας κ. Ξυδιᾶς, ἀνεχώρησε διὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην διὰ τὴν μελέτην ἐπιτόπου τοῦ ζητήματος τῆς μελισσοκομίας.

Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον ὅπως αἱ ἀρμόδιαι κρατικαὶ ὑπηρεσίαι καὶ μελισσοκομικαὶ ὁργανώσεις ζητήσουν ὅπως ὁ κ. Διτῆς ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Κρήτην διὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

3ον

Ὅφειλε καὶ νὰ φροντίζη ὥστε οἱ ἐν λόγῳ καγονισμοὶ νὰ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἀκόμη νὰ κοθιστᾷ γνωστὸν καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη—συνεργάτας τῆς τοῦ Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως—τὸ πῶς τὰ εἶδη οὗτὰ ἐχρησιμοποιήθησαν.

Ἡ Ἑλλάς ὑπόσχεται ἐπίσης νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πληρεστέραν δυνατὴν χρησιμοποίησιν τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἑλληνικῶν κεφαλαίων—περιλαμβανομένων καὶ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν—πρὸς ὑπεβοήθησιν τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ Προγράμματος Ἀνορθώσεως. Ἡ συμφωνία πάντως διευκρινίζει ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων κεφαλαίων δὲν εἶναι ὑποχρεωτική.

Ἄλλη σημαντικὴ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανικῆς καὶ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς ἐπὶ ὕψιων οἰκονομικῶν βάσεων. Τοῦτο σημαίνει ἐπιτεύξιν τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν παραγωγῆς ποῦ καθωρίσθησαν διὰ τῆς συμφωνίας μετὰ τὴν Ὁργάνωσιν Εὐρωπαϊκῆς Οἰκον. Συνεργασίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν ἐδικῶν προγραμμάτων συμφωνηθέντων μετὰ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ ἐδικῶς προγραμμάτων αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς τροφίμων.

Ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως ἡ Ἑλλάς ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρήσῃ τὸ νόμισμά της σταθερὸν, μίαν πραγματικὴν τιμὴν ξένου συναλλάγματος καὶ ἰσοσκελισμένον κρατικὸν προϋπολογισμόν καὶ γενικῶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ νομισματικὸν τῆς σύστημα. Τοῦτο δὲν συνεπάγεται οἰανδήποτε ἐξωτερικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Οἰκονομίαν. Ἡ συμφωνία ἀπλῶς καθορίζει τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν. Ἡ προσηλοία ἐπιτεύξεως τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ ἐπαφίεται εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Δεδομένου ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓν ἑλάχιστον ὄριον διεθνῶν συναλ-

λαγῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἡ Ἑλλάς συμφωνεῖ ἐπίσης νὰ συνεργασθῇ μετὰ τὰς ἄλλας μετεχούσας χώρας εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν συναλλαγῶν τούτων καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἐμπορικῶν φραγμῶν.

Ἡ μετὰ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν συμφωνία δὲν θέτει κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὰς συναλλαγὰς μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ χωρὶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Ἀντιθέτως, ὁ ὀρχηγὸς τῆς Ὁργανώσεως Οἰκονομικῆς Συνεργασίας κ. Πῶλ Χόφμαν, ἐπανειλημμένως εἰόνισεν ὅτι κανονικαὶ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως εἶναι λίαν ἐπιθυμηταί. Ἐν τούτοις, ὁ περὶ Οἰκονομικῆς Συνεργασίας νόμος ὁρίζει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξαχθοῦν ἐκ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν στρατιωτικὰ ἐφόδια τοῦ εἶδους ποῦ, διὰ λόγους ἐθνικῆς ἀσφαλείας τῆς χώ-

Ἡ νεολαία μας πρέπει νὰ γίνῃ ὁ φορεὺς τῆς νέας ἡθικῆς καὶ ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως.

ρας, ἀπαγορεύεται νὰ ἐξαχθοῦν ἐξ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τέλος ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη νὰ πληροφορῇ κατὰ περιόδους τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπὶ τῶν προγραμμάτων καὶ τῶν μέτρων ποῦ ἐφαρμόζει πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τοῦ Προγράμματος Οἰκονομικῆς Συνεργασίας ὁπορευουσῶν ὑποχρεώσεών της. Ἐπίσης συνεφώνησε νὰ διδῇ κατὰ τρίμηνον δημόσιον ἀπολογισμόν περὶ τοῦ πῶς ἐχρησιμοποιήθησαν τὰ κεφάλαια, τὰ εἶδη καὶ τὸ προσωπικὸν ποῦ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς βάσει τοῦ Προγράμματος Ἀνορθώσεως. Διευκρινίζεται ἐν τούτοις ὅτι δὲν θὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νὰ παράσχῃ ἐμπιστευτικὰς ἐμπορικὰς ἢ τεχνικὰς πληροφορίες τῶν ὁποίων ἡ ἀποκάλυψις θὰ ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ νόμιμα ἐμπορικὰ συμφέ-

ροντα.

Ἡ σημασία τῶν «ἰσοπόσων εἰς δραχμὰς κεφαλαίων».

Εἰς τὸ πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως ὑπάρχει μὴ περιπτώσις ἐντελῶς ἐδικῆς φύσεως ἢ ὁποία κατανοεῖται ἀνεπαρκῶς· εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν καλουμένων «ἰσοπόσων εἰς ἔθνη κὸν νόμισμα κεφαλαίων». Τί εἶναι τὰ κεφάλαια αὐτὰ, τὰ ποθεν προέρχονται καὶ πῶς αὐξάνουν τὰ ὀφέλη τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῆς εἰς τὸ Πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως ἐξηγοῦνται κατωτέρω:

Κάθε δολλάριον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως ποῦ δίδεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡς δωρεὰ ἔχει καὶ μίαν πρόσθετον ἰσχύν. Κάθε δολλάριον πληροῖ πλεόναστος τοῦ ἐνὸς σκοποῦς.

Πρῶτον πληρῶναι τὸ ἀπαιτούμενον ἀντίτιμον διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐνὸς ἀπαραιτήτου εἶδους. Ἀφοῦ πραγματοποιηθῇ ἡ εἰσαγωγή οἱ δραχμαὶ ποῦ εἰσπράττονται, διοχετεύονται εἰς τὸν ἐθνικὸν λογαριασμὸν τοῦ Ἑλλην. Δημοσίου, τὸν «εἰς δραχμὰς Λογαριασμὸν Ὁργανώσεως Εὐρώπ. Ἀνορθώσεως». Τέχνηματα τοῦ λογαριασμοῦ τούτου χρησιμοποιοῦνται πρὸς χρηματοδότησιν ἐργῶν ἀνασυγκροτήσεως, εἴτε δι' οἰονδήποτε ἄλλον σκοπὸν συμβάλλοντα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς χώρας. Οὕτω κάθε δολλάριον χρησιμοποιεῖται πρῶτον διὰ τὴν ἀγορὰν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνὸς εἶδους ἀναγκαίου διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατόπιν χρησιμοποιεῖται καὶ πάλιν ἐντὸς τῆς χώρας ὑπὸ μορφήν δραχμῶν. Τὸ ὡς ἂν σύστημα ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ τῶν δωρεῶν, ὅχι ἐπὶ τῶν δανείων.

Ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς εἶναι νὰ χρησιμοποιοῦνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον αἱ δραχμαὶ τοῦ Λογαριασμοῦ Ὁργανώσεως Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως Λ.Ο.Ε. Α. ὥστε νὰ συμβάλλουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὴν ἀνάρρωσιν τῆς Ἑλλάδος.

(Συνεχίζεται).

ΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΓΕΡΑΝΙΟΥ-ΜΟΔΙΟΥ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὁ ὁργάνωσις αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἰδρύθηκε στὴν ὑπαίθρου πρὸ 15 μηνῶν. Τότε ὁ συμμοριτισμὸς ἦταν ἀκόμα εἰς σχετικὴ ἀκμὴ καὶ στὰ χωριὰ αὐτὰ σημαντικὸ μέρος ἦσαν ἀριστεροὶ Πάντως ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζε τοὺς ἀξίους αὐτοὺς χωρικοὺς μας, ἦτο ὅτι ἀνεξαρτήτως φρονημάτων ὑπῆρξαν πάντοτε ἐξαίρετοι πατριῶτες καὶ μὲ εὐρεῖα ἀντίληψη καὶ προοδευτικὴ πνοή.

Ἡ ὁργάνωσις ξεκίνησε μὲ πέντ' ἑξὶ πιστὰ καὶ καλὰ παιδιὰ καὶ παρὰ τοὺς κινδύνους ἄρχισε συστηματικὴ καὶ τολμηρὴ ἐργασία. Κάθε μέρι καὶ νέα μέλη προσετίθεντο κί' ἑνας ἀληθῆς ἐνθουσιασμὸς ἐπεκράτησε ἐξ ἀρχῆς. Πολλὲς φορὲς δόθηκαν ἀληθεῖς «μάχες» μὲ τοὺς ἀριστεροὺς ὥσπου τελικὰ ἡ ὁργάνωσις ἔφθασε νὰ περιλάβῃ τὸ μέγιστον μέρος τῆς Νεολαίας.

Διαθέτει πολὺ καλὴ λέσχη καὶ τακτικὰ συνδράμει οἰκογένειες τῶν μαχητῶν μας καλλιεργῶντας χωράφια ἢ μὲ ἔρανο. Ἐπίσης ἀρκετὲς φορὲς, ομάδες τῆς Νεολαίας ἔσκαψαν χωράφια καὶ τὴν εἰσπραξὴ διέθεσαν γιὰ τὴν ὁργάνωσιν. Ὁργανώνει συχνὰ ἐκδρομὰς καὶ συγκεντρώσεις καὶ ὑπάρχει ἐξαιρετικὴ πειθαρχία καὶ ἀγάπη μεταξὺ τῶν μελῶν. Ἐχει ἰδρύσει πενταμελὴ «μαχητικὴ» ομάδα ἡ ὁποία φροντίζει νὰ ἐπαναφέρῃ μὲ συναδελφικὰς ἀρχικῶς συστάσεις εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον ὅποιον παραστρατεῖ. Διότι ὁ κανο-

νισμὸς τῆς ὁργανώσεως ἀπαγορεύει τὰ χαρτιά, τὰ μεθύσια, τὸ κάπνισμα στοὺς μικροὺς καὶ κάθε ἀνηθικότητα. Οἱ ποινὲς φθάνουν ἀπὸ ἀπλὴν ἰδιαιτέραν σύστασιν μέχρι καὶ διαγραφῆς ἐκ τῆς ὁργανώσεως.

Τελευταίως συνέθεσε ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ κί' ἓνα ὕμνον τὸν ὅποιον τραγουδεῖ κατὰ τὰς συγκεντρώσεις κί' ἐξόδους τῆς τὸν ὅποιον παρ' αὐτῶν κατωτέρω.

Κάθε Κυριακὴ στί: 3 μ. μ. γίνονται συγκεντρώσεις στὴ Λέσχη ὅπου γίνονται ἀπὸ τὸν ἀληθῶς ἐξαίρετον πρόεδρον τῆς κ. Περιβολία νάκη καὶ τὸ Γεν. Γραμματέα Ἀπ. Ἀναγνωστάκη διάφο-

Διὰ κάθε παράπονον, εἴτε διαμαρτυρίαν τῶν χωρικῶν μας ὁ "Μαχητῆς," προσφέρει εὐχαρίστως τίς στήλες του καὶ δὲ παράσχη καὶ ἐποστήριξιν.

ῤες ὁμιλίαι καὶ συζητήσεις πάνω στὰ ζητήματα ποὺ τυχὸν παρουσιάσθησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ καταστρώνεται τὸ σχέδιον τῆς ἐπομένης. Ἐπίσης ἀναλύεται ἓνα θέμα ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου.

Εἰς κάθε μνημόσυνον πεσόντος, προσέρχεται ἅπασα ἡ ὁργάνωσις ἐν παρατάξει, καταθέτει στέφανον καὶ βοηθεῖ εἰς πᾶσαν ἀνάγκην. Ἡ σεμνότης ἀποτελεῖ κανόνα.

Ἡ ὁργάνωσις διαθέτει ἐξαίρετα στελέχη, χάρις εἰς τὴν φροντίδα, τὸν ἐνθουσια-

σμόν κί' ἐργατικότητα τῶν ὁποίων, κατέστη δυνατὴ ἡ τοιαύτη ἀνάπτυξις τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, ἐν συνδυασμῷ βεβαίως μὲ τὴν ἐξαίρετον διανοητικότητα ὧν τῶν κατοίκων τῶν δύο αὐτῶν χωρίων. Ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ διαθέτει 45 τεύχη «Μαχητοῦ».

Ἡ ἐν Χανίοις Διοίκησις τῆς ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας βλέπει μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν τὴν τοιαύτην πρόοδον, ταυτοχρόνως ὁμῶς αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς ἐξαιρέτους αὐτοὺς νέους νὰ μὴν παύσουν νὰ φροντίζουν διὰ τὴν καθημερινὴν βελτίωσιν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ὡς καὶ τῆς ὁργανώσεως. Ἐπίσης αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρουσιάσῃ τὴν ὁργάνωσιν αὐτὴν ὡς ὑπόδειγμα καὶ νὰ καλέσῃ καὶ τὰς λοιπὰς ὁργανώσεις τῆς ὑπαίθρου εἰς μίαν εὐγενῆ ἀμιλλαν.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ

Μὴν κλύπτε ἐμπρὸς στὸ μνη-
[μα μας

Διαβάτες ξένοι ἢ φίλοι
Τὰ μαραμένα ἢ ρόδινα
Νὰ μὴ θρηνησοῦν χεῖλη
Γιατὶ σ' ἐμᾶς ποὺ πέφτομε
Γιὰ τὴ Μεγάλῃ Ἑλλάδα
Δὲν μᾶς ἀρέσουν κλάμματα
Δὲν θέλουμε λαμπάδα
Ψηλὰ στὰ οὐράνια ποῦμασθε
Μὲ τ' ἄλλα τ' ἀγγελούδια
Ὑμνοὶ χαρᾶς μᾶς τέρπουνε,
Λογιῶν—λογιῶν τραγούδια.
Πῆτε τραγούδια Δευτεριάς
Διαβάτες φίλοι ἢ ξένοι
Πῆτε κί' ἐσεῖς μ' ἐμᾶς: Ποτὲ
Ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει...

ΦΙΛΕΛ. ΝΕΟΛΑΙΑ ΓΕΡΑΝΙΟΥ-ΜΟΔΙΟΥ

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΝΕΑ

Κάποιος φιλήσυχος κι' έργα-
τικὸς χωρικός μας εἶχε μιὰ ἀ-
γελάδα μὲ τὴν ὁποία καλλιερ-
γοῦσε τὰ χωράφια του, τοῦ εἶ-
δινε γάλα γιὰ τὰ παιδιά του κι'
ἓνα μοσχαράκι κάθε χρόνο. Τὴν
ἀγελάδα αὐτὴ πῆγε μιὰ παρέα
ἀπὸ ὀπλοφόρους καὶ τοῦ τὴν
ἔκλεψαν. Αὐτοὺς ἀπὸ τὰ ἔχνη
κατῶρθωσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.
Τότε αὐτοὶ τὸν σκότωσαν, πῆ-
ραν τὴν ἀγελάδα κι' ἔφυγαν.

Ἕνας ἄλλος χωρικός μας εἶ-
χε ἓνα ἀμπέλι τὸ ὁποῖον συνε-
χῶς ὅταν εὐρίσκετο στὴν ἀνάπτυ-
ξή του τὸ ἐρήμωσαν τὰ πρόβα-
τα. Μιὰ μέρα ποὺ βρῆκε τὰ
πρόβατα μέσα στ' ἀμπέλι νὰ
τὸ καταστρέφουν, ἐτόλμησε νὰ
παρατηρήσῃ εἰς τοὺς παρὶς α-
μένους πανόπλους βοσκοὺς γιὰ-
τί τοῦ καταστρέφουν τ' ἀμπέλι
του ποὺ δίνει τὸ αἷμα του γιὰ
νὰ τὸ καλλιεργήσῃ νὰ κάμῃ στα-
φύλλια γιὰ νὰ φῶν τὰ παιδιά
του μὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Εἰς
ἀπάντησιν τὸν ἐξύβρισαν χυ-
δαιότατα, τοῦ ἐπετέθησαν τὸν
ἔδωσαν, τὸν ἔδειραν καὶ ἀργότε-
ρα τὸν ἄφισαν νὰ φύγῃ μὲ τὴν
ἀπειλὴν νὰ μὴν ξαναπατήσῃ τὰ
πόδια του ἐκεῖ γιὰτί θὰ τοῦ τὰ
κόψουν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ
χειρότερα συμβαίνουν στὴν ὑ-
παῖθρο. Καὶ ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρ-
μοδίους, ἂν νομίζουν ὅτι μ' αὐ-
τὰ τὰ χάλια θὰ στελιώσουν κρῶ-
τος καμμιὰ φορὰ.

Δὲν νομίζουν οἱ κύριοι ἀρμό-
διοι ὅτι κάποια νέου εἴδους ἀ-
ναρχία ἀπειλεῖ τὸν τόπο χειρο-
τέρα ἀπὸ τὴν προηγουμένην.
Δὲν νομίζουν ὅτι θὰ πρέπει νὰ
στρέψουν τὴν προσοχήν των
πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ νόμου
καὶ στοὺς κάθε εἶδους ὀπλοφό-
ρους, οἱ ὁποῖοι συνήθισαν νὰ
θεωροῦν τ' ἀμπέλια τὰ περιβό-
λια ἢ τὰ ζῶα τοῦ κάθε παραγω-
γικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δίδει
τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του γιὰ νὰ
τὰ ἀναπτύξῃ, σὰν ἔρμαια τῆς
βουλῆμίας των;

Δὲν νομίζουν ὅτι ἂν δὲν στα-
θεροποιηθῇ ἡ ἀσφάλεια εἰς τὴν
ὑπαῖθρον οἱ πολλοὶ γρήγορα θὰ
ἔχωμεν μίαν ἀναρχίαν χειροτέ-
ρα τῆς προηγουμένης;

Δὲν νομίζουν ὅτι, ὅτι λέγεται

περὶ ἀνασυνγκροτήσεως καταντᾷ
ἀκατάσχετος φλυαρία ἐφ' ὅσον
δὲν ὑπάρχει ἔχνος ἀσφαλείας
εἰς τὴν ὑπαῖθρον;

Δὲν νομίζουν ὅτι τόσοι χωρο-
φύλακες ποὺ εὐρίσκονται στὴν
Κρήτη θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμο-
ποιηθοῦν πρὸς δραστήρια διὰ τὴν
ἐδραίωσιν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς
τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας
εἰς τὴν ὑπαῖθρον, ἀφοῦ διὰ τὴν
πάταξιν τῶν ὑπολειμμάτων τῶν
συμμοριτῶν ἀρκοῦν δύο ἕως
τρὶα ἰνσητὰ ἀποσπάσματα καὶ
ἓνα καλὸ δίκτυο πληροφοριῶν;

«ΜΑΧΗΤΗΣ»

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΓΡΟΣΗΜΙΑ

Κάποτε στὸ τόπο μας εἶχε ἐ-
πικρατήσῃ ἓνα σοφὸ μέτρον διὰ
τὴν τιμωρίαν τῶν ἀγροζημιω-
τῶν. Τοὺς ὑπεχρέωνε ἢ νὰ κα-
ταβάλλουν ἓνα ὑπέρογκο πρὸς
σιμον ἢ νὰ φυτεύσουν δέκα
λόγου χάριν ἐλαιόδενδρα ἢ Ἀ-
μυγδαλιές στὸ Λασηθί στὸ δικό
τους χωράφι (τῶν ζημιωτῶν).
Ἔτσι σὺν τῷ χρόνῳ ἀνεπτύχθη
ἡ δενδροκομία ἐξαιρετικὰ ἀφοῦ
ἡ καταστροφὴ εἰς δένδρα ἀνε-
πληρώνετο πάραυτα. Ἐννοεῖται
βεβαίως ὅτι τὴ ζημία τὴν πλῆ-
ρῶναν ἰδιαιτέρως σὺν ζημιω-
θέντα.

Δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ τὸ
ἴδιο πρᾶγμα ἢ κάτι παρόμοιον
καὶ τώρα;

ΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δημ. Ἐμμανουήλ Πρόε-
δρον Φιλελ. Νεολαίας. Ἀθήνας.
—Συνδρομὴ σας ἐκ 200.000 εἰ-
λήθη.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΤΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΑΣ ΣΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ
ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ 38

Ὁ Πρόεδρος Τρούμαν εἰς λό-
γον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε εἰς
Λίτλ Ρὼκ τῆς Πολιτείας Ἀρκάν-
σας τῆς Ἀμερικῆς διεκήρυξεν,
ὅτι θὰ συνεχισθῇ ἡ ἀκολουθοῦ-
μένη ἐξωτερικὴ ἀμερικανικὴ πο-
λιτικὴ τῆς ὁποίας ἐξῆρσε τὴν μέ-
χρι σήμερον ἀποτελεσματικότη-
τα διὰ τὴν προάσπισιν τῆς εἰ-
ρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν
λαῶν.

Τὰ κύρια σημεῖα τοῦ λόγου
του ἦσαν ἡ ἀνάπτυξις τῆς πολι-
τικῆς του τῆς ὁποίας τὴν βάσιν
ἀποτελοῦν.

α) Ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ εὐθυμερία
τῶν Ἡν. Πολιτειῶν

β) Ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ εὐθυμερία
τῶν ἄλλων φιλελευθέρων καὶ
φιλειρηνικῶν Ἐθνῶν καὶ

3) Ἡ ὑπαρξὶς διεθνῶν θε-
σμῶν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν δια-
φορῶν καὶ ἡ διατήρησις τῆς εἰ-
ρήνης.

Ὁ κ. Τρούμαν διεπίστωσεν
πρόσθετον εἰς τὸ στρατιώτεον τῶν
ἐλευθέρων λαῶν εἰπὼν χαρα-
κτηριστικῶς ὅτι «ἡ παλίρροια ἐ-
στράφη εὐνοϊκῶς διὰ τὴν εἰρή-
νην καὶ τὴν ἐλευθερίαν» —τονί-
σας ἐκ παραλλήλου, ὅτι αἱ θύ-
ραι πρὸς συνεννόησιν μὲ τὰ Σο-
βιετ εἶναι εἰσέτι ἀνοικταὶ καὶ
τοῦτο πρὸς εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν
τῶν μεταξὺ τῶν χωρῶν διαφο-
ρῶν. Ἐξ' ἄλλου προειδοποίησεν
τὴν Ρωσσίαν νὰ μὴ ὑπολογίζῃ
εἰς κρίσιν ἢ ἀπομονωτισμὸν τῆς
Ἀμερικῆς.

Τέλος ὁ Ἀμερικανὸς ἡγέτης ἐ-
ξήτησεν ἐμμέσως ἀπὸ τὸ Κογ-
κρέσσον ὅπως ψηφίσῃ τὸ Ἀτλαν-
τικὸν σύμφωνον καὶ τὰ προ-
γράμματα στρατιωτικῆς καὶ οἰκο-
νομικῆς βοηθείας πρὸς τὰς ξέ-
νας χώρας ἀνευ οὐσιωδῶν περὶ-
κοπῶν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΝΕΑ

᾽Ορκίσθη χθὲς ἡ ν' α ὑπὸ τὴν προ-
εδρείαν τοῦ κ. Διομήδη κυβερνήσεως
μὲ α' ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Τσαλδάρη
καὶ β' τὸν κ. Σ. Βενιζέλον. Ἡ
σύνθεσις τῆς νέας κυβερνήσεως παρέ-
μεινεν ἡ ἴδια μὲ τὴν τῆς προηγουμέ-
νης μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ
ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἀνέλαθεν ὁ κ.
Λουκακάκης τοῦ κ. Μαύρου ἀναλα-
βόντος προσωρινῶς ὡς ὑπουργοῦ
παρὰ τῷ κ. Πρωθυπουργῷ.